CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

"By grace are ye saved through faith; and that not of yourselves; it is the gift of God." Eph. 2 : 8

FEBRUARY 23rd, 1962 - No. 534 - 10 PAGES • P.O. BOX 312, STATION B., HAMILTON, ONT.

17th year of publication
Authorized as Second Class Mail, Post Office Department Ottawa, Ontario, and for payment of postage in cash.

CHRISTUS EN HIPPOCRATES

door A. Vander Maas, M.D.

"De geneeskundige behandeling "zal ik aanwenden ten nutte der "zieken naar mijn vermogen en "oordeel; van hen houden wat "ten verderve of tot letsel kan "zijn. Waar ik een woning bin- "nen treed zal ik dat doen in "het belang der zieken, mij ont- "houden van elke moedwillig "verkeerde behandeling. Want "rein en vroom zal ik mijn leven "leiden en mijn kunst beoefe- "nen".

Dit is een gedeelte van de "Eed van Hippocrates", die medische studenten bij het behalen van hun graad aan sommige universiteiten moeten afleggen. 1)

"Komt tot Mij, allen, die ver- "moeid en belast zijt, en ik zal "u rust geven; neemt mijn juk "op u en leert van Mij, want ik "ben zachtmoedig en nederig "van hart, en gij zult rust vin- "den voor uw zielen; want mijn "juk is zacht en mijn last is "licht". (Matth. 11:29, 30)

Zo spreekt de Grote Zielzorger nog steeds tot ons in Zijn Woord.

De eerste aanhaling, die over de gehele wereld wordt aanvaard als de morele standaard waaraan de artsen zich hebben te houden in de uitoefening van hun beroep, zet de mens en zijn kunnen in het centrum. Hier spreekt de arts over het rein houden van zichzelf en zijn kunst . . . uit eigen kracht. Zolang het alleen blijft staan is het een belijdenis van het geloof in de mens.

De tweede aanhaling, die door een kleine minderheid der mensheid onderschreven wordt, stelt Jezus Christus centraal. Wie deze tekst onderschrijft, belijdt dat hij uit zichzelf niets kan en dat zijn van nature zondige en onrustige ziel alleen rust kan vinden in Jezus Christus.

Deze twee gedachten worden voortdurend met elkaar geconfronteerd in een boek van Dr. Hans Godan, dat de duidelijke titel draagt: "CHRISTUS EN HIPPOCRATES" (vertaald uit het Duits; uitgegeven door T. Wever, Franeker).

Dr. Godan schijnt wel bevoegd te zijn over dit onderwerp te schrijven, daar hij, na zijn theologische studie te hebben voltooid, voor arts is gaan studeren. Daarna heeft hij zich in de psychiatrie bekwaamd en in dit vak heeft hij nu al jaren ervaring.

In het eerste hoofdstuk van zijn boek legt Dr. Godan uit, dat er een "niemandsland bestaat tussen de theologie en de medische wetenschap. Dit niemandsland is dat gebied waarin de predikanten niet kunnen doordringen omdat ze geen medische scholing hebben en waar de artsen hulpeloos tegen aan kijken, omdat het theologische terrein hen o zo vreemd is. En dit niemandsland is juist een terrein, waar zo veel te doen zou zijn.

"Men staat verbaasd, hoe dikwijls "men kan zien, dat geloofsmoei- "lijkheden niet alleen in het zie- "leleven hun uitwerking hebben, "maar ook lichamelijk allerlei "gevolgen met zich brengen". (p. 15)

Daarnaast hebben én arts én predikant steeds weer te maken met het probleem van de pijn, met dat van de dood, met de grenzen van het kunnen en mogen, met de vraag hoeveel men de patient moet zeggen wanneer zijn ziekbed zijn sterfbed gaat worden. Al deze problemen zouden veel vruchtbaarder aangepakt worden, als arts en zielzorger elkaars terreinen wat beter zouden leren kennen en als er meer samenwerking tussen beiden zou bestaan. Om dit te bereiken raadt Dr. Godan aan dat alle artsen ook een zekere scholing in de geesteswetenschap zouden ondergaan.

Hier eindigt het betoog van hoofdstuk één. Verder dan een pleidooi voor meer samenwerking en begrip tussen de volgelingen van Christus en die van Hippocrates komen we hier niet. Daarvoor blijft het boek beperkt tot een bespreking van het randgebied tussen het *neutrale* terrein van de zielzorg en het *neutrale* terrein van de medische wetenschap. We zien dit duidelijk gedemonstreerd in de uitspraak:

"Zielzorg en psychotherapie moe- "ten op gelijke wijze kennis ne- "men van het fundamentele van "onze psyche". (p. 63)

Wel wordt volmondig erkend dat de mens een totaliteit is en dat daarom niet de ziel alleen aan de zielzorg en het bewuste en onderbewuste alleen aan de psychiatrie toebehoort (p. 63). Maar tot een uitspraak, dat èn zielzorg ên psychiatrie onder het beslag van hetzelfde Woord vallen, komt het niet.

Hoewel er vast wel wat goeds kan voortkomen uit meer samenwerking tussen artsen en predikanten, toch blijkt duidelijk, dat Dr. Godan de zielzorg en de psychiatrie als min of meer gelijkwaardige tegenpolen ziet. Daarbij zou dan de ene pool, de zielzorg, voor het contact met Gods Woord zorgen, terwijl de andere pool, de psychiatrie, als vakwetenschap zich alleen met de menselijke geest bemoeit. Als we de verhouding tussen beide zien, en toch ook nog op de een of andere manier willen laten uitkomen dat we Christenen zijn, dan is de enige mogelijkheid die overblijft, dat we de zielzorger wat invloed op de medicus laten uitoefenen of dat we de medicus wat theologische scholing geven.

Wij zijn echter gewend deze dingen wat anders te zien. Belijden we niet dat ons geloof ons op alle levensterreinen tot hulp is, dat op elk gebied van het leven het Woord van God onze leiddraad moet zijn? Dit Woord is niet alleen van doorslaggevend belang op de preekstoel en bij de zielzorg, maar ook voor de psychiatrie en voor alle andere aspecten van het leven. Als we het zo zien moeten we heenwerken naar een Christelijke psychiatrie gebaseerd op een Christelijke mensenbeschouwing en dat is heel wat anders dan een neutrale psychiatrie die door de theologie zo hier en daar wat gecorrigeerd wordt. Daar moeten dan heel wat humanistische en anderzijds onchristelijke elementen uit verwijderd worden en daar moet de mens worden gezien als een schepsel Gods, afhankelijk van Hem, gevallen in zonden en alleen te verlossen door aanvaarding van de genade van Christus. Daar moet met andere woorden meer van een radicale omkering dan van een correctie sprake zijn. En om dat te bereiken hebben we nodig dat onze verbondskinderen een positief-christelijke opleiding krijgen via christelijke scholen, of, als dit niet mogelijk is, via studie-groepen of andere middelen zoveel mogelijk worden opgeleid tot christen-wetenschaps mensen.

Het meest interressante hoofdstuk uit ons boek is wel hoofdstuk twee. Hierin tracht Dr. Godan door te dringen tot in het diepste wezen van de mens en terwijl hij hiermee bezig is, schrikt hij niet terug om grote psychiaters als bijvoorbeeld Sigmund Freud vierkant aan te vallen. Hij spreekt over het "fundamentele" in de mens en omschrijft dit dan als een verlangen naar een tehuis, naar een eeuwig tehuis. (p. 47, 62) Dit fundamentele is zelf niet het tehuis, de diepste grond van andere dingen, die ver boven hem uitgaan (p. 62). Dit fundamentele heeft een aanwijzende functie: het wijst op de oorsprong van alle werkelijkheid. Het heeft ook een roepende functie: het roept om vervulling om geborgenheid (p. 66). En het vindt die geborgenheid alleen door Christus (p. 62). Het is Christus die het onbewuste verlangen van de mens naar het vaderland serieus neemt en daarom zo'n invloed op de mens heeft (p. 53, 54).

Dit begrip "het fundamentele" moet naar de andere zijde ook afgebakend worden. Het is geheel onafhankelijk van het bewuste en het onbewuste, al kan het hierin in vermomde vorm wel werkzaam zijn. Verder kan wat wij in het leven wedervaren nooit het "fundamentele" binnen dringen, maar het kan in ons onbewuste diepe sporen nalaten. (p. 66)

Als we nauwkeurig volgen wat de schrijver met het begrip "het fundamentele" bedoelt, is er maar één conclusie mogelijk: hier wordt gesproken over het *hart* van de mens. Het hart, dat bij de christen in God zijn wortel vindt en dat bij de ongelovige van God is afgekeerd. Het hart, waar het hele leven van uitgaat: het geloofsleven, het zielsleven (het bewuste en het onbewuste), het omgangsleven, het kunstzinnige in ons, enz. We kunnen dan aanvullen dat dit verlangen naar een eeuwig tehuis, voor de gelovige, is het verlangen naar HET eeuwig tehuis, alhoewel ons boek vermijdt dit te noemen. Het is overigens enigszins verrassend een zo gereformeerde omschrijving te vinden van het hart in de mens, en dan van een richting, vanwaar we het niet zouden verwachten.

Volgen wij onze schrijver verder, dan moeten wij hem volkomen beamen als hij zegt dat een psychiater alles moet doen om bij de patient het onbewuste verlangen naar het vaderland tot verwezenlijking te brengen. "Maar het mag "niet zo zijn, dat de arts de mens "die psychische hulp zoekt, in het "onzekere laat omtrent de diepste "grondslagen van ons bestaan, al- "leen omdat hij anders hetzelfde "zou moeten zeggen als de predi- "kanten" (p. 63). Ik vraag mij echter af, of een psychiater, die geen christen is, dit ooit kan en zal doen? Welneen, deze zal meestal een totaal andere religieuze instelling (levens- en wereldbeschouwing) hebben, waarin hij b.v. niet in God of niet in een hiernamaals gelooft. En van zo iemand kunnen we niet verwachten dat hij aan zijn patienten voorhoudt dat de mens uit God is en alleen bij God door Christus rust kan vinden. Ik moet daarom ook hier weer tot de gevolgtrekking komen dat Dr. Godan's betoog, ondanks de zeer begrijpende wijsheid en de grote ervaring die we er in tegenkomen, voor ons niet af is. Het mist de conclusie, de logische afsluiting, dat dit alles slechts verwacht kan worden van Christen psychiaters, die eerst gelovig luisteren naar het Woord van God en pas daarna hun houding tegenover de menselijke geest trachten te bepalen.

* * *

Om deze conclusie te ondersteunen willen we ons boek nog één keer laten spreken. Het betreft hier Sigmund Freud en de psychoanalyse, zoals die door hem in eerste instantie is opgebouwd. Freud had bijna alleen maar oog voor het driftleven van de mens en vond dat alle hogere levensuitingen als de godsdienst, het morele, de kunst, enz., slechts daaruit voortkwamen. En in dit driftleven was het weer de sexuele drift, die practisch alleen de belangstelling had. Wel werd het begrip "sexuele drift" ruimer opgevat dan wat wij daar als leken onder menen te moeten verstaan en werden daarin begrepen alle gevoelsbetrekkingen tussen de mensen. Maar deze sexuele drift werd als zo belangrijk gezien, dat het

(Vervolg op pag. 2)

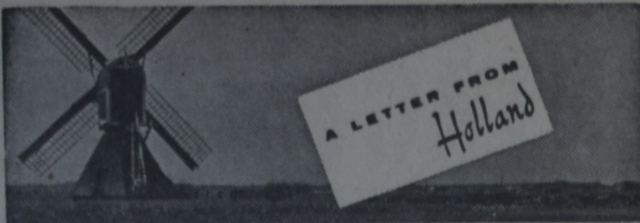

Het gezond oproeien van de vele babies die in Canada geboren worden is de voornaamste zorg van de dokters die verbonden zijn aan de over heel Canada verspreide "Health Units".

(Foto Can. Film Board)

Moving from village to village in his mobile clinic, Dr. A. Brown works with the sick of all ages in the turbulent South East Asian nation of Laos. Dr. Brown, an Englishman, is in the country under the Colombo Plan, a British program to aid underveloped nations in South and South East Asia. He works with the British Voluntary Service Organization, a group similar to the U.S. Peace Corps, which was started by the British government in 1958. Photo shows Dr. Brown examining a girl in Vientiane.

door Mej. Tjits Veenstra

Gisteren en eergisteren heb ik in de bibliotheek van het Rijksmuseum te Amsterdam gezeten om prenten te zoeken voor een geschiedenisboekje voor de scholen. De mannen die je daar helpen, dragen gele stofjassen en zijn erg vriendelijk en behulpzaam. Ze vonden dat ik veel te hard werkte en informeerden, toen ik naar huis ging, bezorgd of ik die dag wel had gegeten. Dat heb ik inderdaad gedaan en wel in het restaurant van het museum, want het weer was te bar en te boos om naar het Leidseplein te wandelen. Op het menu stond een schuttersmaaltijd. Ik was nieuwsgierig wat de schutters van Rembrandts Nachtwacht destijds wel hebben gegeten en bestelde hem. Ik verwachtte iets van bruine bonen met spek of van linzen met lamsbout. Maar ik kreeg voorgeschoteld: een schaaltje droge rijst, een schaaltje doperwten en een ragoût van bleekselderij, champignons en paprika met twee gestoofde kalfslapjes. Het was erg lekker, maar ik geloof niet, dat de schutters vroeger, als ze van het soldaatje spelen op de stadswallen in de stadsdoelen terugkeerden zo'n maaltijd opgediend kregen. Overigens is het restaurant gezellig, er hangen grote gobelins en schilderijen uit het museum aan de wand en boven de tapkast hangt een model viermaster. Je hoort er alle mogelijke talen spreken. Achter me zaten twee Engelse echtparen, zij vonden de Naitwotsj so nice en hadden een reproductie van het Straatje van Vermeer gekocht.

Hoe bar en boos het weer die twee dagen wel is geweest, las ik gisteravond in de krant. In Appingedam is het dak van een barak, in Stadskanaal dat van een hotel en in Krimpen dat van een blok van 3 huizen afgewaaid. In Gouda verloor de R.K. v.g.l.o.-school het dak, de kinderen vluchtten in paniek de straat op, net op tijd, want even later kwamen er grote brokken steen naar beneden. Er is een man van een schip gewaaid en een jongetje met fiets en al een kanaal in geraakt, beiden zijn verdronken. Een bromfietser waaide vlak voor de wielen van een vrachtauto en werd overreden.

In Delft zijn drie alluminiumplaten van de kernreactor afgerukt. De schuif in de Hollandse IJsel bij Krimpen is neergelaten vanwege de hoge waterstand.

Nu is de wind weer aardig geluwd, maar minstens éénmaal per uur kletteren er hagelstenen tegen de ruiten.

De Engelse kustvaarder Gladonia is na twaalf dagen op de Maasvlakte te hebben vastgezeten eindelijk vlot geraakt en naar een helling bij Capelle aan de IJsel gesleept om te worden gerepareerd.

De koningin en de prins hebben van donderdag 1 februari tot zondag 4 februari een bezoek aan Amsterdam gebracht. De eerste dag was gewijd aan de Amsterdamse havens. Het koninklijk paar heeft een bezoek gebracht aan het nieuwe havengebouw en het dakterras (50 m hoog) van de N.V. Internationale Graanoverslag Maatschappij Amsterdam, waar het niet uitgekeken raakte op de stad en het Zaanse industriegebied dat zich er onder uitstrekte. Natuurlijk volgde er een rondvaart door de havens. 's Avonds was er een diner voor de autoriteiten in de troonzaal van het Paleis op de Dam. De tweede dag bezochten koningin en prins 's morgens Amsterdam West en het Cartesiuslyceum waar de lessen ondertussen gewoon door gingen, zodat het bezoek enkele gedeelten kon bijwonen. 's Middags ging de prins naar enkele bedrijven, de koningin naar het burgerweeshuis en de Volksmuziekschool. In het Burgerweeshuis vroeg een jongetje nieuwsgierig: „Koningin, waarom hebt u geen kroon op?" De koningin antwoordde: „Die heb ik bijna nooit op." Waarop het jongetje vroeg: „Of draagt u hem alleen thuis?"

De prins stond in het Gemeenschappelijk Administratiekantoor naar een nieuwe rekenmachine te kijken. De volgende mededeling kwam uit de machine: „Tot mijn spijt moet ik u mededelen dat de thans aan de orde zijnde voor u bestemde uitkering ad 100 gulden ten onrechte is vastgesteld. Het in aanmerking genomen dagloon wijst namelijk op een overschrijding van de loongrens. Het zal mij echter een groot genoegen zijn de betaling in dit speciale geval niettemin goed te keuren, indien u er mede kunt instemmen, dat het bedrag in het Prins Bernhardfonds wordt gestort". De prins kreeg het bedrag in een envelop die hij „onder getuige" aan zijn secretaris gaf. Zaterdagochtend hebben koningin en prins eerst de kerkelijke autoriteiten en toen 40 kunstschilders ontvangen. 's Middags ging de koningin naar de Jordaan, waar ze volgens het tijdschema te lang in een buurthuis naar de jeugd bleef kijken, maar „we zijn dichtbij huis", stelde ze haar hofdames gerust. De prins ging naar een atelier van een poppenfilmmaker en naar het Amsterdamsebos, waar hij zijn oude springpaard Vera Crusano zag. Zaterdagavond zijn koningin, prins en prinses Beatrix naar de Stadsschouwburg geweest. Daar sprak de prins o.m. met mevr. G. Wijsmuller, schrijfster van „Geen tijd voor tranen", hij bood haar spontaan een handtekening aan op het gips van haar gebroken arm. Zondagmorgen hebben de koningin en de prins de kerkdienst in de Oude Kerk bijgewoond, ds W. A. Smit, hervormd predikant, ging voor.

De mond- en klauwzeergolf in ons land zakt af, de ziekte heerst vooral in het grensgebied met Duitsland, waar ze vandaan is gekomen en in Zuid-Holland. Men heeft dan ook afdoende maatregelen genomen. Zodra er op een boerenerf ook maar één besmet dier wordt aangetroffen, wordt de gehele veestapel geslacht. In totaal zijn geslacht: 24063 varkens, 816 runderen, 285 schapen en 5 geiten. Het lijkt erg veel, maar het valt mee, er is b.v. slechts 1% van onze varkens geslacht. De regering geeft 75% van de prijs van de zieke dieren en 100% van de prijs van vermoedelijk besmette dieren als vergoeding. Er is een landelijk vervoersverbod voor varkens afgekondigd en moet er toch worden vervoerd, dan mag dat alleen per auto, die auto mag niet op het erf komen en moet na ieder vervoer worden ontsmet. Ondanks de vergoeding hebben de boeren schade geleden: de varkens zijn te zwaar geworden en dus van mindere kwaliteit, de biggen konden niet worden verkocht, er kon niet worden gefokt, de mengvoerbedrijven moesten overschakelen op papieren zakken (ongeveer 1 miljoen per week), waarvan de levering niet kon worden gegarandeerd. Enfin, dank zij die strenge maatregelen kon de export gewoon doorgaan. De gezonde geslachte dieren gaan de diepvries in, zodat we deze herfst toch voldoende varkensvlees hebben en het vlees van besmette dieren wordt grondig gekeurd en dan als „voorlopig goedgekeurd vlees" ingeblikt op de markt gebracht.

Er is gedurende de laatste week veel te doen over de aflossing van onze troepen in Nieuw Guinea. Die aflossing is door de kerstdagen en oud en nieuw vertraagd en gebeurt per vliegtuig. Eerst weigerde Japan de landing van een chartervliegtuig. De K.L.M. vloog via Honoloeloe. Toen gingen Indonesische studenten de ambassade van de V.S. in Djakarta met stenen bekogelen, waarop de regering van de V.S. de landing van chartervliegtuigen met militairen aan ons verbood. Daarna gingen onze jongens gewoon met lijnvliegtuigen via Tokio, maar Japan heeft daartegen bezwaren geopperd. Waren we nu maar even onbeschaafd en kinderachtig als de Indonesiers, dan gingen wij in Den Haag de ramen van de Amerikaanse ambassade ingooien en mochten we wel weer in Honoloeloe landen, maar daarvoor zijn we nu juist even te netjes. Uiteindelijk zal de aflossing wel per boot gebeuren, maar dat duurt veel langer, en die arme jongens op Nieuw Guinea willen als hun tijd om is, graag zo gauw mogelijk naar huis.

Overigens schreven de kranten gisteren heel optimistisch, dat Nederland en Indonesie nu spoedig zullen onderhandelen onder toezicht van Oe Thant, want Soebrandio heeft gezegd, dat Indonesie niet als voorwaarde voor een gesprek de overdracht van Nieuw Guinea stelt, deze is echter wel haar doel. Wij stellen ook geen voorwaarde, maar ons doel is de Papoea's zelf te laten beslissen. Er zou dus gepraat kunnen worden. Nederland heeft de 52 Indonesische krijgsgevangenen, gemaakt bij het vlootincident, los gelaten, een Rode Kruisfunctionaris zorgt voor hun terugkeer naar Indonesie. Oe Thant wilde graag dat wij dit menselijke gebaar maakten. Hij vroeg echter geen menselijk gebaar van Soekarno, al had die best de in beslag genomen sleepboot Noord-Holland terug kunnen geven. Pas zelfstandig geworden gebieden zijn echter nog kleuters, zij weten alleen van nemen, geven is er nog niet bij. Dat zal mettertijd wel komen, zullen we hopen.

Henk v.d. Grift is vierde geworden bij de Europese schaatskampioenschappen, een tegenvaller voor ons. Fokker heeft arbeiders van de Engelse vliegtuigindustrie geleend, er is in Engeland nog al wat protest tegen gerezen.

De KNAC en de ANWB gaan rijlessen geven voor gevorderden, mensen die al minstens een jaar autorijden, maar zich niet zeker op de weg voelen. Tegen de Staphorsters die deel hebben genomen aan het Volksgericht wordt geen strafvervolging ingesteld.

Boekbespreking

IN DEN BEGINNE
door Hellmuth Frey.

Verklaring van de hoofdstukken 1—11 van het boek Genesis. (Vertaling: ds. H. A. Wiersinga.)

T. Wever, Franeker.

Van de bekende serie Die Botschaft des Alten Testaments verscheen dit eerste deel in Nederlandse vertaling.

Zoals ook van de andere delen van deze reeks kan van dit werk veel goeds worden gezegd: het geeft meer dan alleen Bijbelverklaring, het tracht achtergronden te vinden en heilshistorische perspectieven te schetsen; ik ben overtuigd dat vele dominees dit boek met vrucht voor hun preekwerk hebben gebruikt.

Niettemin kan ik dit boek niet voor onze gezinnen en verenigingen aanbevelen. Mijn voornaamste bezwaar is niet, dat de schrijver uitgaat van de theorie van de z.g. bronnensplitsing van de Pentateuch (de eerste vijf bijbelboeken) en telkens weer met een m.i. hinderlijke geleerdheid weet mee te delen, uit welke bron een bepaald onderdeel van het door hem behandeld Schriftverhaal werd geput; ernstiger is mijn bezwaar tegen de critiek, die hij oefent op de historiciteit van de eerste hoofdstukken van het eerste historische boek van de Heilige Schrift.

Van het scheppingsverhaal heet het, dat "het is gestoken in het kleed van de tijd, waarin het ontstond". De auteur geeft daarvan dan slechts een enkel voorbeeld: "de voorstelling van het uitspansel met de oceaan des hemels boven en de oceaan der diepte beneden is een typisch bestanddeel van het babylonisch wereldbeeld." (blz. 19)

Op dezelfde wijze laat de schrijver zich uit over Gen. 6 : 1—4: "Hoe zich de auteur van de Bijbel de afzonderlijke trekken heeft voorgesteld, kunnen we niet meer nagaan. Hij spreekt in een beeld, dat ontleend is aan de mythe, zoals alle volken die kennen; het is de mythe der titanen, het verhaal van de "Ubermenschen" en half-goden, die de hemel wilden bestormen." (blz. 103)

Weer op een andere plaats spreekt de auteur van "een duister beeld, ontleend aan de mythe, de oersage" (blz. 93); en elders verdedigt hij zich tegen het verwijt, dat "het bijbels verhaal zijn waarde verliezen zou, wanneer men tot de ontdekking komt, dat delen ervan ontstaan zijn uit heidense sagen over de oerwereld." (blz. 37)

De vraag doet zich voor: hoe weet Hellmuth Frey al deze dingen? Kon hij een blik werpen in de werkkamer van de gewijde bijbelschrijver en zag hij hem nu eens uit deze bron putten en dan weer uit die? Hoorde hij hem nu eens deze heidense traditie raadplegen en dan weer een andere?

Wij voor ons kunnen ons nog steeds het best vinden in de beoordeling door Herman Bavinck van de z.g. mythologische trekken in het Bijbelverhaal, waarin hij tot deze conclusie kwam: "Veeleer pleit alles er voor, dat wij in Genesis een traditie bezitten, die van de oudste tijden afkomstig is, bij de andere volken allengs is verbasterd, en door Israel in hare zuiverheid bewaard." Het kan niet verwonderen, dat op het standpunt van Frey ook gemakkelijk van ongeloofwaardige trekken (blz. 35) of tegenstrijdigheden in het Bijbelverhaal gesproken wordt. (blz. 105) Weliswaar verklaart hij: "Wanneer zich, wat de bizonderheden betreft, tegenstrijdigheden voordoen in de uiterlijke toedracht der gebeurtenissen van het zondvloedverhaal, neemt dit de waarde van de bijbelse verhalen niet weg." Maar hij laat na deze stelling met klem van redenen te bewijzen. Hij spreekt b.v. in de verklaring van het verhaal van de schepping van Eva van "het beeld van de rib". Ieder die dit leest en nadenkt moet wel tot de vraag komen: wanneer begint dit beeld? Was de diepe slaap van Adam ook een beeld? Was misschien heel de schepping van Eva beeldspraak? Is misschien heel het scheppingsverhaal een gedicht? (Inderdaad noemt de auteur dit verhaal zo op blz. 20.)

Ongetwijfeld tracht de auteur zowel het openbarings- als het historisch karakter van de eerste hoofdstukken van de bijbel te handhaven; even ongetwijfeld is hem dit niet gelukt.

L. Praamsma.

CHRISTUS EN HIPPOCRATES

(Vervolg van pag. 1)

ontstaan van alle neurosen 2) werd toegeschreven aan een conflict tussen het Ik (de menselijke persoonlijkheid) en zijn sexuele drift.

Dr. Godan haalt in zijn boek aan hoe Freud eens heeft gezegd: "Godsdienst is de algemene men- "selijke dwangneurose. De gods- "diensten vertonen alle het ken- "merk van de illusie." Hij noemt Freud in deze uitspraak waardenblind, daar hij het krachtigste en meest reële bij de mens zo verkeerd heeft gezien (p. 59). Dr. Godan beschrijft dan duidelijk dat Freud de mens volkomen verwrongen gezien heeft door alles ondergeschikt te stellen aan de sexuele drift. Als hij spreekt over het "fundamentele", zegt hij: "Dit verlan- "gen naar een eeuwig tehuis is de "sterkste macht van onze ziel. Deze "macht is sterker dan de sexuele "drift, waarop de psychiatrische "begrippen en therapeutische me- "thoden maar al te vaak werden "gebaseerd.... Het is altijd van "groot belang voor de psychothera- "peut dat hij deze kent, maar hij "mag hem niet tot fundament voor "zijn doen en laten maken. Wij "begrijpen de mensen het best, als "wij weten, waar zij thuis horen." (p. 48).

Deze critiek wil ik volkomen onderstrepen. De theorieën van Freud zijn van grote invloed geweest op de psychiatrie en daarnaast zouden er nog andere voorbeelden te noemen zijn van theorieën, die gebaseerd zijn op onchristelijke gedachten over de mens en zijn plaats in deze wereld. Deze invloeden hebben de psychiatrie gemaakt tot een wetenschap waar God volkomen buiten staat en niets mee te maken heeft. Veelal wordt de godsdienst zelfs gezien als een der mogelijke ziekte-oorzaken. (Zie Freud). En deze opvattingen worden dagelijks gebruikt bij de behandeling van geesteszieke patienten.

* * *

Het moet nu wel duidelijk genoeg zijn, dat 't hoog tijd wordt, dat we ons als christenen op dit terrein meer gaan bezinnen.

In Nederland is die bezinning reeds jaren geleden begonnen en heeft geleid tot de oprichting van verschillende christelijke psychiatrische inrichtingen.

Ook heeft de Vrije Universiteit sinds een aantal jaren een Medische Faculteit, waar christen artsen worden opgeleid.

In Canada is nu, na twee jaar voorbereidend werk, de "Christian Sanitarium Association Inc." officieel in het leven geroepen.

Het doel van deze vereniging is om de behandeling van geesteszieken door christen psychiaters in een christelijke omgeving mogelijk te maken. Daar dit doel bij uitstek een werk van barmhartigheid is, werd de "All Ontario Diaconal Conference" van de Christian Reformed Church gevraagd dit werk te steunen, wat is aangenomen.

De basis van de vereniging, zoals deze voorkomt in de constitutie, volgt hier:

The basis of this Association is the Holy Bible. The Association confesses that

a. in a world with a wide variety of needs, the Christian life finds its expression in faith working through life, and that this love cannot but feel priestly compassion also for those who are suffering from mental illnesses and disturbances.

b. to provide the best medical and spiritual care for these afflicted people is to express our gratitude toward Jesus Christ, who gave His own life for our sins on the cross, and to follow the example of our only High Priest, Jesus Christ, who cared also for those who were mentally disturbed.

Hieruit is duidelijk, dat lidmaatschap niet gebonden is aan enige kerkelijke gezindte. De diakonieën van de Christian Reformed Churches in Ontario zijn echter reeds aan het werk gegaan om leden te verkrijgen. Het is te hopen dat diakonieën van andere kerken hun voorbeeld zullen volgen en dat velen, die de noodzaak van dit werk inzien, dit zullen steunen door lid te worden.

---

1) Hippocrates, een Grieks geneesheer, leefde omstreeks 400 voor Christus en wordt "Vader der Geneeskunde" genoemd. Bovengenoemde eed wordt aan hem toegeschreven.

2) Een neurox is een veel voorkomende, lichtere geestesstoornis tengevolge van een conflict in de menselijke geest.

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $ 4.00 per year.
Published by Guardian Publishing Co. Ltd., Hamilton, Ont., on behalf of the Calvinist-Contact Publishing Association.

Gelijkstelling van Christelijk Onderwijs

In ons nummer van 2 Februari j.l. hebben wij melding gemaakt van een aantal brieven, die wij ontvangen hadden naar aanleiding van Mr. Uitvlugt's artikel "Education for sale". Wij hebben toen enkele citaten uit die brieven overgenomen en hen daarna doorgezonden naar Mr. Uitvlugt voor mogelijk commentaar.

Daarna echter zijn er nog verschillende lezers geweest, die hun gedachten over dit onderwerp hebben geuit. Opmerkelijk is, dat hun bezwaren vrijwel overeenkomen met die van hen, wier brieven wij reeds aan Mr. Uitvlugt hebben gezonden, zodat de noodzaak vervalt om ze allen eerst door te zenden.

De auteur van het bewuste artikel, Mr. Uitvlugt, beziet ook na lezing van de verschillende brieven de zaak niet anders dan zoals hij in het artikel had weergegeven.

Wij nemen uit zijn antwoord het volgende over:

"I have no time, nor desire to point out the flaws and inaccuracies in the arguments of my correspondents. The mistake of many is that they fail to see that the fight for "gelijkstelling" is not, strictly speaking, a part of the "schoolstrijd". The Schoolstrijd, fought by the Calvinistic Noblemen Groen and then by Kuyper, and their followers was the heroic battle for the principle of "freedom to exercise the covenantal, parental responsibility." They convinced the government that the government is wrong when it forces parents to send their children to schools where they are exposed to god-less instruction. These Calvinistic Noblemen knew that winning the battle would mean that they would gain the privilege of bringing sacrifices to God for the privilege of bringing up their children in the fear of the Lord. This was THE Schoolstrijd. To these faithful men and women GOD GAVE VICTORY. It was the next generation, the children of these noble warriors, that went on to fight for "gelijkstelling". They regarded the privilege of sacrifice as an unjust and unfair burden and they wanted to get that burden off their shoulders. It is sad to note that the great Kuyper, then in the late evening of his life, took a leading part in this fight. Of course, it is clear that the majority of that new generation of Calvinists were in favour of letting the government pay the cost of Covenantal Education. But the right or wrong of Christian Principles is not decided by majority vote. There was then, as there is now, a minority of Calvinists who did not believe in letting the government pay the bill for Covenantal Sacrifices."

Zover Mr. Uitvlugt.

Wij menen de latere briefschrijvers recht te doen, door uittreksels te publiceren van wat zij schreven. Het is ondoenlijk om alle brieven te plaatsen, en wij nemen aan, dat men deze onmogelijkheid inziet, hoe gaarne men ook zijn mening zou zien gepubliceerd.

De eerste brief die wij willen aanhalen, geeft ons een uittreksel van het bekende "Volkspetitionement" (dit was het verzoekschrift van de voorstanders van christelijk onderwijs aan Koning Willem III om de wet Kappeyne 1878, welke wet het chr. onderwijs bedreigde, niet te tekenen):

"De kosten van het bijzonder onderwijs van de school met de Bijbel moet geheel gedragen worden door de ouders, die hunne kinderen dit onderwijs doen genieten en door belangstellenden, die met hun liefdegaven steunen. Hieruit ontstaat nu deze ongelijkheid, dat duizenden burgers het schoolgeld moeten mede betalen voor het onderwijs van de kinderen der andere burgers, een onderwijs, waarvan zij voor hunne kinderen geen gebruik kunnen maken. En daarenboven de kosten dragen van het christelijk onderwijs hunner eigene kinderen.

Het openbare onderwijs wordt met het gezag der Overheid gesteund en uit de publieke kas betaald. Het andere moet bestaan van de christelijke liefdadigheid en zware geldelijke offers der ouders.

Het ene deel der burgers geniet van de lasten ook de lusten, het andere draagt alleen de lasten. Dit is onrecht."

—

Uit andere brieven:

"Bij het lezen van Mr. U.'s artikelen vraagt men zich soms af: over welke gelijkstelling heeft Mr. U. het eigenlijk? Het gaat hier over financiële gelijkstelling, daar bedoelen wij dus mee, dat wij van de overheid verlangen dat zij aan onze Christelijke scholen een zelfde bedrag per leerling zal uitbetalen als zij dit aan de public schools doet.

Is dit werkelijk uit de boze, is dit in strijd met de eis van God, zodat wij dit van de hand hebben te wijzen?

Leggen wij daarmede de zorg van de opvoeding van onze kinderen op de schouders van de overheid, zodat de ouders met aanvaarding van financiële hulp der overheid zich aan hun plicht onttrekken?"

—

Uit een brief ondertekend door tien personen:

"Veel erger vinden wij het echter, dat U op een minderwaardige wijze meent te mogen schrijven over de schoolstrijd die onze vaderen voerden voor gelijkstelling, voor hetzelfde recht voor alle burgers van hetzelfde land. Als U meent dat deze overwinning (waarvoor onze vaderen in oprechtheid de Here gedankt hebben) eigenlijk een overwinning van Satan is, dan laten wij dat geheel voor Uw verantwoordelijkheid. Maar wij kunnen niet nalaten, om onze grote droefheid er over uit te spreken, dat U, die toch een zoon zijt van deze vaderen tot een dergelijke uitspraak komen kan. Het wil er bij ons niet in dat vrome mensen als Groen van Prinsterer, Kuyper, De Wilde, Smeenk en Schouten (om alleen deze maar te noemen) instrumenten waren in de hand van Satan, toen zij ijverden voor gelijk recht voor allen."

—

"Nu is de kernvraag: Waar ging het eigenlijk om? Was dit alleen maar een gevecht in de Nederlandse politieke arena om een beetje staatssubsidie voor het Christelijk onderwijs? Wanneer de Heer Uitvlugt iets over Kuyper en zijn tijdgenoten gehoord en gelezen heeft, dan moet hij weten dat het ging om de erkenning van Gods Souvereiniteit in alle levenskringen. Die souvereiniteit wilden zij erkend zien, niet alleen op het terrein van het Christelijk onderwijs, maar ook in het maatschappelijke en politieke leven."

—

"Is de staat zielloos en gewetenloos, dan verliest hij zijn aanspraakbaarheid en recht op voorbede en gehoorzaamheid. Het was dan ook fout, de staat in te lichten over het bijbelse standpunt t.a.v. de doodstraf, want hij moet krachtens zijn aard goddeloos handelen. 't Is moeilijk om van hier de weg nog terug te vinden naar Romeinen 13."

—

"Ik moet eerlijk zeggen, dat ik niet begrijp wat Mr. U. denkt te bewijzen met deze voorbeelden uit Schrift en historie, die hij aanhaalt. Maar de maat is vol als Mr. Uitvlugt als rechter optreedt en zegt dat de dominees niet durven preken zoals het behoort. Dat de ouders de verantwoordelijkheid van zich afwerpen en liefhebbers van de dollars geworden zijn."

"Ik zou Mr. Uitvlugt alleen maar willen vragen hoe hij het verklaart, dat kinderen van door de Satan overwonnenen, zich inspannen om kerken en christelijke scholen te stichten in Canada.

—

"The writer (van het artikel "Education for Sale") takes a very dim view of 'government' as such: 'a body without a soul, an organism without a conscience'. This would seem to clash with Paul's view of the Roman Empire government of his days: 'For there is no power but of God; the powers that be are ordained of God', and again: 'For he is a minister of God to thee for good.' (Romans 13:1, 4). "Does the author do justice to the present generation when he calls them 'a generation of covenant-shirkers, not covenant-conscious nor covenant-conscientious'? Where did a large part of the Christian people (mostly new arrivals after 1947) learn to love Christian education, and to desire it for their children? Was it not in the Christian schools and churches of the Netherlands? That the support and enthusiasm are not unanimous, is nothing new. Even during the early 17th century, when the influence of the Reformation was greatest, there were never more than 10% of the people included in the positively Calvinistic group."

"Basically, the whole problem of the gradually watering down of Christian convictions does not have anything to do with "Gelijkstelling". It is the problem of our times, as of all previous times in history. Satan is always active, and so often Christians are not able to watch with their Lord even for one hour. Let us watch and pray, that we not enter into the temptation of thinking that all is well as long as we support our own schools, which is just as dangerous a pitfall as any."

—

"The portions of the taxes paid by Christian parents, which are now used for public education belongs rightly to the Christian schools. Let us fight for this right, as our forefathers did long ago and with God's help. Satan will lose again, as he once did in the Netherlands."

—

"Dit soort generaliserend, beschuldigend en ongefundeerd schrijven mag niet gepubliceerd worden. Dit is zonde."

—

Men ziet, de belangstelling voor dit onderwerp is groot.

Wij willen hier nu graag een kort commentaar op geven, niet alsof dit dan het laatste woord zal zijn. Dit commentaar is niets anders dan een inlossen van de belofte, die wij deden in ons nummer van 2 Febr. j.l.

Wij moeten eerst (en een der briefschrijvers heeft daar ook reeds op gewezen) klaarheid krijgen over dat woord "gelijkstelling". Daarover bestaat wellicht ook verschil van gevoelen, maar het betekent in ieder geval niet gelijk-schakeling van onderwijs. Het zou wel kunnen zijn, dat dit de vrees is bij sommigen van hen, die van staatssubsidie niets willen weten. Zij kunnen menen, dat wanneer de staat subsidieert, die staat ook een stem heeft bij het bepalen van het onderwijs. En dat willen zij juist niet. Zij willen de vrije christelijke school. Zij stellen zich (en terecht) op het standpunt, dat de opvoeding een taak van de ouders is en niet van de staat en dat de school een prachtig en groot middel is om hen in die taak te helpen. Maar dit mag nooit leiden tot een verschuiving van de verantwoordelijkheid. Die school mag die taak de ouders niet uit handen nemen. Wanneer dus de staat zich bemoeit met het onderwijs, dan is de staat daarin alleen dienend werkzaam. Zij moet het leven beschermen en zij moet mogelijk maken, dat het leven zich ontwikkelt. Daarom is een leerplichtwet heel goed. De staat moet zorgen dat haar bevolking niet in analphabetisme wegkwijnt, doch dat dit volk onder de bescherming van de overheid zich kan ontwikkelen overeenkomstig zijn aard en bekwaamheden. Als men wil kan men dit de "corporate responsibility" van de staat noemen, zoals onlangs werd opgemerkt, maar het onderwijs zelf is een "responsibility" van de ouders. Onderwijzers zijn dan ook geen staatsambtenaren, onderwijzers zijn er voor de ouders, om hen in het uitoefenen van hun taak als ouders te helpen.

Wij kunnen ons daarom wel indenken, dat sommigen bevreesd zijn, dat dit ideaal verloren gaat, zodra de staat subsidie aan de christelijke school gaat geven. Socialisme zit in de lucht, en het is heel niet zo vreemd dat wanneer men ergens de staat in haalt, men moet verwachten dat die staat al meer bevoegdheden tot zich trekken zal. Daar zijn voorbeelden genoeg van.

Toch moet vrees onze leidsman niet zijn. Wij kunnen ons niet slechts onthouden van het volgen van een gedragslijn, omdat er een gevaar bestaat dat die gedragslijn tot minder gewenste consequenties kan leiden. Wanneer wij ervan overtuigd zijn, dat de school een aanvulling is op het gezin, dan moeten wij dit volhouden, ook tegenover een overheid en tegenover een gemeenschap die ons inzicht daarin (nog) niet deelt.

Nu zijn er wellicht die zeggen, dat ouders, die dit inzicht delen en dus een eigen school willen stichten, daarin niet verhinderd worden. Onze christelijke scholen zijn er toch en het is toch nergens voorgekomen dat de overheid hindernissen in de weg legde. Dit moge zo zijn, maar een zich onthouden van hindernissen is nog niet hetzelfde als een erkennen van dit recht van ouders.

Hier vinden wij inderdaad een parallel met de schoolstrijd in Nederland. Het ging in de Nederlandse schoolstrijd eerst om een erkenning van dit recht. Toen dit recht erkend was, volgde als een natuurlijke zaak de financiële gelijkstelling. Wij zijn het niet eens met degenen, die menen, dat men had moeten stoppen toen dit recht erkend was. Die financiële gelijkstelling was evengoed een deel van het erkennen van dit recht.

Wij moeten van de staat niet iets maken wat het niet is. De Staat moet het particulier initiatief stimuleren. Het kan zijn dat de Staat zelf moet ingrijpen wanneer dit particulier initiatief ontbreekt of tekort schiet. Maar zij zal zich weer moeten terugtrekken zodra dit particulier initiatief blijk geeft zijn taak aan te kunnen. Dan is het slechts de taak van de Staat om dit particulier initiatief in staat te stellen zijn taak te volbrengen.

Hieruit moge blijken, dat wij persoonlijk de vrijstelling van public schools niet voldoende achten. Om dit duidelijk te maken willen wij een woord gebruiken dat hier veelal voor regering gebruikt wordt: the administration. Deze administratie is het verzamelpunt van de belastinggelden, waaronder ook het schoolgeld. (In dit verband maakt het geen verschil, dat de schoolgelden terecht komen bij de county of de city. Het gaat om het kantoor waar de gelden binnenkomen.) Het zou eigenlijk normaal zijn dat deze administratie de gelden die voor onderwijs bij haar binnenkomen, niet als haar eigendom zou beschouwen, maar alleen zou beheren, — zou administreren. Het is eigenlijk heel onlogisch, dat zij schoolgeld eist van ouders die vrijwillig en uit eigen zak hun eigen school exploiteren, en het schoolgeld van die ouders aanwendt voor haar eigen scholen.

Wat de Staat in dit verband moet doen is het door hem ontvangen schoolgeld verdelen. Indien er dus ouders zijn, die een school wensen overeenkomstig hun inzicht, dan moet de Staat die ouders daartoe in staat stellen, ongeacht of dat nu protestantse, of Joodse, of Rooms-Katholieke, of ongelovige ouders zijn. Wanneer bepaalde ouders zelf geen particulier initiatief aan de dag leggen, eerst dan kan de Staat overgaan tot het exploiteren van z.g. neutrale of publieke scholen.

Wij willen de Staat daarbij niet het recht ontzeggen, bepaalde minimum eisen te stellen als b.v. een minimum aantal leerlingen, eisen voor vakbekwaamheid van onderwijskrachten, een minimum leerplan, en dergelijke. Wij zijn ervan overtuigd, dat deze minimum eisen gesteld móeten worden, maar dit neemt niets weg van het grondbeginsel dat de school aan de ouders behoort. Dit recht moet de Staat erkennen en zij zal die uitoefening van dit recht mogelijk moeten maken. Dit betekent niets minder dan dat de staat het onderwijs zal moeten subsidiëren.

Wanneer nu b.v. Rooms-Katholieken op dit punt van dezelfde gedachte zijn (zoals ten tijde van de schoolstrijd in Nederland) wat is er dan tegen dat protestanten met R.K. samenwerken, om de Staat op deze taak te wijzen? Wij menen niet dat door zulk een samenwerking een protestant Rooms-Katholiek wordt, of omgekeerd.

Wat wij hier schreven, heeft uiteraard niet alleen betrekking op lager onderwijs. Het betreft eveneens middelbaar en hoger onderwijs. Terecht vragen enkele briefschrijvers dan ook wat er menselijkerwijs gesproken van Christelijk hoger onderwijs in Nederland terecht gekomen zou zijn, ware er geen gelijkstelling gekomen. En hoe dankbaar mogen wij zijn voor een Vrije Universiteit in Nederland en hoe dankbaar zullen we eens zijn wanneer wij in Canada een "Free University" rijk zullen zijn.

Een enkel woord willen wij nu nog wijden aan de bezwaren van sommigen, die menen dat de rijkssubsidie in Nederland niet heilzaam is geweest voor de zuiverheid van de christelijke school. Zij menen dat het christelijk onderwijs als christelijk onderwijs er onder geleden heeft. Wij zouden niet durven beweren, dat dit geheel onwaar is, al hebben wij dit persoonlijk niet ervaren.

Een andere vraag is of men dit op rekening van de Staatssubsidie mag schuiven. Als we ons een (misschien manke) vergelijking mogen veroorloven, zouden wij willen wijzen op landen, waar de protestantse kerk geen rechten heeft. Waar dus practisch geloofsvervolging heerst. Doorgaans wordt in zulke landen het geloof meer intensief beleefd. Daarmee is dan toch niet gezegd, dat de kerk maar beter rechteloos kan zijn? Wij danken toch vaak in onze kerken voor de vrijheid waarmee wij onze godsdienstoefeningen kunnen houden?

Als wij menen, dat de vrije school het recht is van de ouders, hetwelk de Staat moet eerbiedigen en welks uitoefening de Staat mogelijk moet maken, dan moeten wij dit recht niet prijsgeven om der wille van de "zuiverheid" van onze scholen. Die "zuiverheid" hangt niet aan de Staatssubsidie, maar aan onze overtuiging en toewijding. — aan de mate, waarin wij ouders en onderwijzers trouw zijn aan de opdracht die ons als christen-opvoeders van God is gegeven.

D.F.

'Right to Work' Laws Involve Basic Moral Issues, Evangelical Leaders Say

WASHINGTON, D.C. (CNS)— A strong plea for the defense of individual human rights through the passage of legislation guaranteeing the right of an individual to hold a job without the necessity of joining a labor union has been made by two of the nation's leading evangelical ministers. Their views were expressed in a collection of essays on the subject which has just been published by the United States Chamber of Commerce.

Dr. Carl F. H. Henry, a Baptist minister and editor of Christianity Today which has editorial offices here, stated that "to permit a man to work only if he joins some monopolistic and compulsory organization impedes the worker's personal freedom and interferes with his human right to work." He termed the mandatory requirement of union membership as a condition for eligibility to work as a "deplorable blow against the dignity of the worker and the dignity of work."

Dr. Henry defended the right of labour unions to organize for betterment of conditions, but not as a weapon with which to "exact tribute" from the non-union man who does not wish to be organized. He concluded that "the right to work is a matter of social justice and of spiritual principle."

Rev. Albert J. Lindsay, pastor of the First Presbyterian Church, Tacoma, Wash., called compulsory unionism "a form of slavery which is the contrary to the Word of God and the best interest of all". He called for men to be free to join a union or not to join it on the same basis as the right to join a church or not to join it. "Anything more," he warned, "is a violation of man's personal rights and liberty."

De Samenleving Toonaangevend?

Het is nu twee weken geleden dat wij een kort commentaar gaven op de beslissing van de Ontario Labour Relations Board om de Christian Labour Association of Canada geen certificatie te verlenen. Terloops willen wij opmerken, dat wij op één punt niet goed waren ingelicht. Wij meenden dat tegen een dergelijke beslissing van de Labour Relations Board geen appèl mogelijk was. Dit blijkt echter wel zo te zijn en naar wij vernemen zijn stappen in die richting dan ook genomen. Het zal ons benieuwen of een hogere instantie andere (en betere) argumenten weet aan te voeren.

Niemand toch zal durven of kunnen beweren, dat de argumentatie van de Ontario Labour Relations Board wel gefundeerd en steekhoudend was. Herhaaldelijk is door de CLAC beweerd, dat "no applicant for membership shall be refused by reason of colour, creed, race or national origin", en tevens werd het de Labour Relations Board voorgehouden, dat het nimmer is voorgekomen, dat iemand op een van deze gronden is geweigerd. Het heeft er echter veel van dat barbertje moet hangen.

Waarom toch? Heeft men in Toronto zo'n hekel aan die mensen van de CLAC? Of vertrouwt men hun bekwaamheid niet om als vertegenwoordigers voor personeel op te treden? Daarvan is althans in de uitspraak van de Labour Relations Board niet veel gebleken. Dan moet er toch een andere reden zijn.

Inmiddels heeft zich een soortgelijke ontwikkeling voorgedaan, niet op het terrein van de arbeidswetgeving, maar op het terrein van het onderwijs. Een aantal ouders, die hun kinderen zenden naar de Calvin Christian School in Hamilton, hebben bij de plaatselijke Board of Education een aanvraag ingediend tot het stichten van een "Protestant separate school board". De financiële commissie van de Board of Education had reeds een ongunstig advies gegeven. Ook dit advies was verbazend zwak, want het kwam er alleen maar op neer, dat de schoolgelden dan teveel over verschillende boards moesten worden verdeeld en dat zou de spoeling te dun maken. Prompt neemt de Board of Education dit over en zegt neen tegen de ouders. Men had toch op z'n minst mogen verwachten, dat zou worden nagegaan waarom die ouders een dergelijk verzoek indienen. Zeker, een protestant separate school board zal financieel verlichting geven aan de betreffende ouders en zal minder inkomsten voor de public school betekenen, maar dat is alleen maar een uitvloeisel van de actie. Waar het om gaat, is dat deze ouders willen doen zien, dat zij en niet de overheid het recht hebben het onderwijs voor hun kinderen te bepalen. Het gaat er dus niet om, of die ouders te klagen hebben over het onderwijs aan de public school als zodanig. Dat punt is niet in het geding. Maar over de werkelijke gronden wordt blijkbaar niet gesproken en nog minder gedacht.

Opnieuw vragen we: waarom toch?

De reden is eigenlijk niet zo ver te zoeken. Men wil graag Canada's reputatie als land van vrijheid handhaven, maar ten diepste wil men die vrijheid slechts toestaan, zolang ze de "community", de gemeenschap, niet in gevaar brengt. De Ontario Labour Relations Board is nog zover gegaan, dat zij het recht erkende dat iemand zich aansluit bij de vakvereniging van zijn keuze, maar ze heeft wijselijk de vraag vermeden, hoeveel er van die vrijheid overblijft als men terecht komt in een z.g. "closed shop" of in een bedrijf waar de verplichte "check-off" wordt toegepast.

Had ze dat wel gedaan, dan was van haar gehele argumentatie niet veel overgebleven.

Wij moeten deze dingen niet bagatelliseren.

Wanneer men hier even rustig over nadenkt, dan is de gemeenschap, dan is de samenleving toonaangevend. Dit moge uit de historie van Canada te verklaren zijn, maar er dreigt een ernstig gevaar. Het betekent zoveel, dat men zijn godsdienst mag beoefenen binnen de grenzen, die de gemeenschap stelt. Het laatste woord is dus aan de gemeenschap, niet aan het Woord van God. Stelt men het anders, dan is men al spoedig een/separatist of een extremist. (De Ontario Labour Relations Board maakte dan ook een vergelijking met mensen die tegen bloedtransfusie en tegen militaire dienst zijn.) De overheid is stellig niet geroepen een exegese te geven van het Woord van God, maar ze is stellig wel geroepen om de vrijheid van de dienst aan God te waarborgen. In de grond van de zaak gaat het in beide gevallen, zowel van de CLAC en van die ouders in Hamilton, om de vrijheid van godsdienst, om de vrijheid dus tot het beleven van heilige beginselen.

Men kan zich afvragen of de Labour Relations Board of de Hamilton Board of Education zich zoiets realiseren. En of we hen daarom wel kunnen aanwrijven, dat zij in strijd met de christelijke vrijheid gehandeld hebben. Misschien niet. Wij willen zelfs voor het moment aannemen, dat zij dit niet beseffen. In ieder geval wordt dit in het algemeen niet beseft. Godsdienst wordt als "private business" beschouwd. Maar daarom temeer is er onzerzijds een dringende reden om publiciteit te geven aan onze gedachtengang. Wij kunnen geen begrip verwachten, als wij niet duidelijk maken waarom wij niet denken en spreken, zoals wij doen. Dit is een grote taak, waaraan wij eigenlijk nog veel te weinig aandacht hebben besteed. En die taak is in het minst niet daarom zo groot, omdat wij ons denkbeeld niet ten beste geven, maar omdat in en door ons de roep van de Heer moet doorklinken. Het gaat er niet om, wat wij zeggen, het gaat erom wat God zegt, en dat moet doorgegeven worden.

D.F.

Historische factoren in de ontwikkeling van Canadees nationalisme

door Rev. G. Rienks.

Onder deze titel heeft Prof. W. Stanford Reid, Prof. in de geschiedenis aan de McGill Universiteit in Montreal, op 9 Februari 1961 een lezing gehouden voor de Royal Society of Arts. (Journal of the Royal Society of Arts, May 1961.) Het is mijn gedachte dat voor een dergelijk onderwerp vooral ook in onze kring belangstelling bestaat. Van huis uit hebben we een sterk historisch besef. Het woord van Groen werd ons reeds als jongeren bijgebracht: "In 't verleden ligt het heden, in het nu wat worden zal". Een van de dingen die we als een gemis voelden toen we emigreerden naar Canada is dat we zo weinig afwisten van de historie van dit land. Maar hoe zullen we dan kunnen bouwen aan haar toekomst? Als ouderen weten we vaak minder van Canada's verleden dan onze jongens en meisjes in grade 4. Dat is een gebied waar we een enorme stuk naar beneden zijn gezakt door onze emigratie en waar we alles moeten doen om de schade enigszins in te halen. Verkenningen in het verleden zullen ons ook helpen om ons in dit land vlugger thuis te voelen, onze medeburgers beter te leren verstaan en meer waardering te hebben voor wat we hier vinden aan positieve levensvormen.

De lezing van Prof. Reid is zulk een waardevolle verkenning. Daarom leek mij een vertaling er van niet ongewenst. De lezing luidde als volgt.

— Mijnheer de voorzitter, geachte gasten en leden van de Royal Society of Arts.

Ik voel mij ten zeerste vereerd dat ik gevraagd ben om tot u te spreken op de eerste samenkomst van de Royal Society of Arts, gehouden in Montreal, maar ik moet bekennen dat ik de opdracht aanvaard met een zekere schroom, zoal niet met vrees. Dat mijn gevoelens gemengd zijn, komt gedeeltelijk door het uitgelezen publiek dat voor mij zit, maar gedeeltelijk ook door het onderwerp waarover ik, in een ogenblik van zwakte, besloot te spreken. Het zou waarschijnlijk veiliger geweest zijn een thema te kiezen van Schotland of Engeland uit een veraf voor-wereldlijk tijdperk, waar maar weinig mensen iets van af weten, dan het Canadese nationalisme dat, op z'n zachtst gezegd, een moeilijk, zo niet omstreden onderwerp is in de tegenwoordige tijd. Toch als een Engels-sprekend Quebecer, wiens familie in deze provincie heeft geleefd sinds 1828, meestal op het platteland, ben ik waarschijnlijk in staat te spreken zowel met kennis van zaken als met objectiviteit.

Toen ik laatst op een dag aan een vriend vertelde van mijn onderwerp — een man die zeer practisch is ingesteld en geen academicus — keek hij me aan met een soort meerderwaardigheid en zei dat alleen een professor van de universiteit een lezing kon houden over iets "dat niet bestond". Daarom hoop ik dat u het van mij zult verdragen als ik soms wat algemene opmerkingen maak die om verdere documentatie vragen. Sommige historici zijn sterk in zulke beweringen en misschien maken we ons allen bij gelegenheid wel eens schuldig aan zulk een wangedrag.

Hoewel de man die practisch is ingesteld moge spreken over Canadees nationalisme als niet bestaand, men heeft nu eenmaal het feit onder ogen te zien dat Canada politiek en internationaal gesproken een natie is. Daaraan kunnen we niet ontkomen. Daarom lijkt het alleen maar voor de hand liggend dat we onszelf afvragen of we vandaag aan de dag enig nationaal bewustzijn bezitten, dat zich in de toekomst zou kunnen ontwikkelen tot een volgroeid en, naar we vertrouwen, verstandig nationalisme.

Men mag inderdaad de vraag stellen of de Canadees van vandaag nationaal besef heeft of niet. Hierop moeten we antwoorden dat er natuurlijk altijd enige nationale identiteit is, ook al mogen we bij tijden denken dat het erg zwak en wankel is. Maar om het op de juiste waarde te schatten zullen we ons inziens moeten nagaan de historische factoren die tegenwerkend en begunstigend hebben gewerkt op het Canadese nationale gevoel.

Historische factoren die ongunstig waren voor het Canadese nationalisme.

Bij een poging om de factoren te bespreken die een ongunstige invloed hebben gehad op de groei van het Canadese nationalisme moet men letten op die welke er toe geleid hebben de processen zowel van differentiatie als van integratie te vertragen. Deze zijn inderdaad talrijk geweest en bij tijden bijna overmachtig. Daarom moet men trachten die te zien in het juiste licht.

De eerste factor die de ontwikkeling van een Canadees nationaal gevoel heeft tegengewerkt is geweest de wijze waarop Canada, zoals wij het nu kennen, tot stand kwam. Het is nauwelijks nodig een gedetailleerde beschrijving te geven van wat gebeurde tussen 1760 en 1770. Nadat de Franse settlers voor meer dan honderd jaar hadden geleefd langs de St. Laurens rivier veroverde Engeland het land in de loop van de Zevenjarige oorlog en nam het als een deel van de buit die haar toeviel als overwinnaar in de strijd. Daardoor ontstonden er twee groepen binnen de grenzen van één land: het oudere element, vooral agrarisch, Frans sprekend en Rooms Katholiek en het nieuwere element behorend tot de middenstand, op handel ingesteld, Engels sprekend en Protestant.

Het is zeker niet waar dat de French Canadians sterke banden hadden met of zich sterk aangetrokken gevoelden tot Frankrijk. Het schijnt veel meer dat zij zich zelf gevoeld hebben als Canadezen en Katholieken, gehecht aan hun land, hun families en hun kerk. En ook de settlers van Groot-Brittannië bezaten geen sterk nationaal gevoel, en wat ze bezaten was hoofdzakelijk verbonden met hun activiteiten op economisch gebied. De andere zaken lieten ze grotendeels over aan de gouvernementsambtenaren, aangewezen om het land te besturen. Dit betrekkelijk isolationisme komt duidelijk uit in de reactie van de beide groepen op de Amerikaanse revolutie en de mislukking van de revolutionairen Canada te betrekken in de opstand tegen Engeland. Men krijgt de indruk dat beide groepen niets liever wilden dan alleen gelaten te worden en weinig imperialistische neigingen of revolutionaire hartstocht bezaten.

Wanneer men de verhoudingen tussen de Franse en de Engelse Canadezen bestudeert van vóór 1800 in Montreal en omgeving, dan bemerkt men dat er in belangrijke mate een vermenging van beide groepen plaatsvindt. Wederzijdse huwelijken b.v. waren niet ongewoon. Bovendien bezochten Franse Rooms Katholieken Engelse Protestantse scholen, en omgekeerd, om de andere taal te leren kennen. Op deze en vele andere manieren ontwikkelde zich een zeker onderling begrip tussen de twee groepen, met als gevolg een zekere gemeenschappelijke kijk op de dingen.

Bij het begin van de 19e eeuw begon, door verschillende invloeden, deze ontwikkeling te verzwakken en af te breken met als gevolg de opkomst van twee nationalismen, Frans Canadees en Engels Canadees.

(Wordt vervolgd.)

Avond

Gij hebt het daglicht weggenomen,
En over onze levenstijd
Begint erbarmend uit te stromen
De rust die Gij uw volk bereidt.

Er is gearbeid en gezondigd,
Met recht verstand en dwaas beleid,
God, die aan allen vrêe verkondigt,
Wij hopen op barmhartigheid.

Uw Zoon, die voor lange nachten
Bij U gepleit heeft in gebed,
Heeft onze daden en gedachten
Gereinigd en de rust gered.

Hij wil, dat ons de slaap zal sterken
Tot louter leven, stervensmoed,
En rekent al Zijn zuiv're werken
Ons toe in 't storten van Zijn bloed.

Dies kunnen wij een rusten vinden
Als aan het vaderhart een kind.
God geeft de slaap aan zijn beminden,
En Christus' broed'ren zijn bemind.

Heer, schikt Gijzelf dan onze leden
Tot korte of lange slapenstijd.
Wij zijn voor heden afgestreden,
En morgen kome Uw zaligheid.

Op Uwen morgen zult Ge ons halen.
We ontstijgen aan dit aards bestaan,
En gaan, Uw hoge vensters stralen,
Recht op Uw open huisdeur aan.

AMERIKAANSE PLANNEN VOOR BOUW VAN NIEUWE SLUIZEN ZOUDEN VEROUDERING VAN CANADEES TRAJECT VAN DE SEAWAY BETEKENEN

Naar verluidt zouden in Cleveland momenteel plannen worden uitgewerkt, die voorzien in de bouw van nieuwe sluizen in het Amerikaanse deel van de St. Lawrence Seaway. De nieuwe sluizen zouden 60 m. langer en 6 m. breder worden dan enige, momenteel bestaande sluis in de Seaway. Verder zouden schepen worden ontworpen, die aan de nieuwe afmetingen van de sluizen zouden zijn aangepast. De nieuwe sluizen zullen 300 m. lang worden en 30 m. breed, terwijl de bestaande sluizen 240 m. lang en 24 m. breed zijn.

Volgens de president van de Lake Carriers Associations, de Amerikaanse tegenhanger van de Canadese Dominion Marine Association, had men van Amerikaanse zijde van het begin af aan deze grotere sluizen gewenst, doch in Canadese kringen was hiertegen destijds bezwaar gemaakt, omdat dan ook de in 1927 in het Welland kanaal gebouwde sluizen van 240 x 24 m. te klein zouden zijn. De nieuwe sluizen, die aan de Amerikaanse zijde van het navigatie kanaal bij Sault Ste. Marie zullen worden gebouwd, kunnen in 1965 gereed zijn, al wordt verwacht dat het nog wel tien jaar zal duren, voordat de grotere schepen regelmatig in de vaart zullen zijn.

Van Canadese zijde is men met de Amerikaanse plannen niet bijzonder ingenomen, omdat de realisatie ervan zou betekenen dat het sluizensysteem in het Canadese gedeelte van de Seaway dan in feite als verouderd zou kunnen worden beschouwd.

De Seaway, die in 1958 werd geopend en die werd bestempeld als een monument van "modern thinking", dat de knelpunten in het oude St. Lawrence kanalensysteem heeft doen verdwijnen, zou, als de Amerikaanse plannen doorgang vinden, op zichzelf een nieuw knelpunt worden.

Kijk eerst eens rond voor U op crediet koopt

(Can. Scene) — Men wordt in Canada tegenwoordig bestormd met aanbiedingen om op crediet te kopen. En natuurlijk kan het een groot gemak betekenen voor de koper, maar als het niet met de nodige voorzichtigheid wordt gedaan, kan het veranderen in een zware last. Hier volgen enige punten ter overweging, voor men tot het kopen op crediet overgaat:

1. Koop nooit op crediet, voordat U weet hoeveel het crediet U gaat kosten. Wanneer U op deze wijze iets koopt leent U dus eigenlijk geld, hetgeen betekent dat U kan verwachten een extra bedrag aan rente te moeten betalen. Sommige zakenlieden noemen deze extra kosten een "service fee" of "carrying charge", maar in feite is het interest of rente.

2. Daar de grootte van de credietkosten of rente in de ene zaak anders is dan in de andere, doet U het beste eerst eens rond te kijken en prijzen te vergelijken. Zoek dus uit wat de totale kosten gaan worden, d.w.z. de oorspronkelijke prijs plus rente, plus alle z.g. "service charges" indien U op afbetaling wilt kopen. Bijvoorbeeld, indien men zegt een "carrying charge" van 1% per maand (klinkt laag, vindt U niet?) te berekenen, dan betekent dat in werkelijkheid een jaarlijkse rente van 12%. Dit betekent natuurlijk dat de rente 12% is als de handelaar iedere maand interest berekent over het onbetaalde bedrag, waardoor het rente bedrag iedere maand lager wordt naarmate de schuld kleiner wordt.

Veel kooplieden echter tellen de credit charge bij de verkoopprijs en dit totaal bedrag wordt dan in gelijke maandelijkse bedragen verdeeld. In dit geval is een interest van 1% per maand in werkelijkheid 22.1% over een periode van 12 maanden. Vraag daarom op welk rente percentage over de koopsom deze interest bedragen neerkomen. En vergeet niet dat, hoe langer U over het terugbetalen doet, hoe meer rente U betaalt.

3. Koopt U op afbetaling dan hebt U recht op een laag rentetarief als U een grote eerste betaling maakt.

4. Zie eerst of het mogelijk is om het geld van Uw bank te lenen, voor U een contract tekent met een financieringsmaatschappij. Vraag Uw bankier wat het rentetarief is als U regelmatig kleine bedragen terugbetaalt over een overeengekomen periode. Bankrente is n.l. lager en de rente neemt af naarmate Uw schuld kleiner wordt.

Hier volgen tenslotte nog enkele punten die in ogenschouw genomen dienen te worden:

1. Zie wat de prijs voor contante betaling is. Neem geen genoegen met een z.g. "list price", want daar is vaak een bedrag bij inbegrepen, dat er voor contante betaling wordt afgehaald.
2. Kunt U zich niet veroorloven 10% als eerste betaling te geven, dan kunt U zich waarschijnlijk de koop in het geheel niet veroorloven.
3. Hebt U meer dan twee jaar nodig om terug te betalen, dan kunt U zich hoogstwaarschijnlijk de koop niet veroorloven.
4. Denk er aan, dat "Revolving Budget Accounts" duur zijn.
5. Kijk dus rond voor een contract met de laagste interest-berekening, d.w.z. waar U het geld kunt lenen tegen de laagst mogelijke kosten. Een wijs koper neemt crediet tegen de laagst mogelijke kosten voor de kortst mogelijke periode.

En het is nog verstandiger — en goedkoper — om contant te betalen.

RISSEEUW over ARIE DOF.

De N.C.R(adio)V. in Hilversum zond ons de tekst van de causerie, die de bekende Nederlandse schrijver P. J. Risseeuw op 1 Januari j.l. voor de microfoon gehouden heeft naar aanleiding van het boek "Arie en Katrien in Canada".

Wij zeggen de N.C.R.V. dank voor deze vriendelijkheid en laten de causerie hieronder in haar geheel volgen:

"Op een gemeentevergadering van een emigrantenkerk in Canada had een der oudere emigranten de leiding. Terwille van de vele z.g. nieuwkomers werd er Hollands gesproken.

Het kan voorkomen dat iemand die al een jaar of tien dagelijks Engels moet spreken even naar het juiste woord in zijn moedertaal moet zoeken.

Broeder Ypma deelde de vergadering mede dat er eerst een lezing zou worden gehouden en dat **hiernamaals** door zuster Kraayvanger een kop koffie zou worden geschonken.

Luisteraars, ik ga U vanavond niet bezighouden met de taalmoeilijkheden van de emigranten. Maar het is zeker een opmerkelijk feit dat er in Canada nu nog een verhalenbundel in de **Nederlandse** taal kon worden gepubliceerd. Wie boven de dertig emigreert, laat zijn taal niet zo gauw meer los.

De schrijver van het boek "Arie en Katrien in Canada" bedient zich van de schuilnaam Arie Dof. Hij vertelt dat hij in Nederland tuinder was en nu in Canada timmerman is. Hij woont in een der grote steden.

Natuurlijk zit ook Arie Dof wel eens in de put. Dat kan je overkomen in een land waar je werknemer je zo maar eens naar huis kan sturen, zonder verhaal. Bij zo'n gelegenheid ging Arie met de bus naar een dorp in de omtrek om eieren te halen. De eigenaar van het boerderijtje had er nog een andere betrekking bij, zodat zijn vrouw, moeder van een groot gezin, de zes koeien moest melken. — Mom is in the barn, 't is melkenstied, you know, zei de oudste in een mengeling van Drents en Engels. Toen Arie naar de stal liep dacht hij: dat moest toch niet mogen, maar als hij, boven het loeien van de koeien uit, de vrouw psalm 97 hoort zingen, slikt hij al zijn bezwaren in. Hij dacht: ja, dit zijn de èchte pioniers, hier op het land. Heel wat anders dan wij in de stad.

Dat ondervond hij spoedig opnieuw toen hij er een kerkdienst meemaakte. Van alle kanten kwamen de kerkgangers opdagen op de fiets, per auto en — zowaar, uit de aanhangwagen die achter een grote tractor aanhuppelde, stapte een gezellige moeke met zes kinderen.

Het was maar een onooglijk gebouwtje, zonder kerkeraadskamer. De dominee moest in zijn handen klappen eer hij kon beginnen. Zijn preek was overigens goed en welbestudeerd, vertelt Arie Dof. Over het getal 666. Waarschijnlijk had hij deze moeilijke tekst gekozen omdat hij nog jong was en onervaren. Zo vertelt Arie Dof langs zijn neus weg over heel gewone dingen uit het emigrantenleven. Hij tekent zijn broeders en zusters niet in zwart-wit, doch spaart ze ook niet. Van zijn eigen emigratie vertelt hij dat ze er een half jaar over gebeden hebben en dat hun besluit heel moeilijk was. Nu ze in Canada zijn klaagt Katrien dat hij geen avond thuis is. O, dat vergaderen. Maar wat doe je er aan als je er toe geroepen wordt en het eigenlijk zo prettig vindt? Het is met Arie gelukkig nog niet zo erg als met Mol, zijn buurman, die een echte verenigings-robot is. Mol bekende Arie eens: het is net als met de drank; je wilt er af maar je komt er hoe langer hoe dieper in.

De ter aarde bestelling van de 83-jarige Daan van Leeuwen beschrijft Arie Dof onder de titel Begrafenisfeest. Bij de dood van een old-timer die zestig jaar in Canada had geleefd en heel wat naliet, was veel belangstelling te verwachten van oudere emigranten. "Iedereen vermaakte zich uitstekend, vertelt de auteur." Toen ik mij als nieuweling in dit gezelschap begaf, werd ik met adviezen overladen. Men raadde mij aan te verhuizen naar Toronto en naar Vancouver en naar Grand Rapids en naar een tiental andere plaatsen, omdat het nergens zo goed was als daar. Na de rouwdienst defileerden alle aanwezigen langs het stoffelijk overschot. De oldtimers zetten hun grote hoed weer op, begaven zich naar de dominee met de mededeling dat zij van de preek genoten hadden. De predikant ging hier niet op in, wetend, dat dit tot de gewone beleefdheidsvormen behoorde. Vervolgens werden de luidruchtige gesprekken over de moeilijke begintijd weer voortgezet totdat het tijd werd in de auto's te stappen. Men begon elkaar op de schouders te slaan en in de handen te knijpen. De grote hoeden werden afgenomen om er mee te zwaaien. De lucht trilde van kwinkslagen en vrolijke woorden van vaarwel. Motoren werden gestart, grote stofwolken stegen op van de weg, claxons loeiden een laatst vaarwel en even later was de stilte rondom het landelijke prairiekerkje teruggekeerd. Op de terugreis ging Gerrit Jongsma op zijn hoed zitten, wreef zich vergenoegd in de handen en sprak met een stem die boordevol was van overtuiging: Mensen, wat een mooie dag was dat!

In het verhaal "De auto van Bouma" laat de auteur ons kijken in het hart van een emigrant die een voor een christen wel heel moeilijk beroep uitoefent, n.l. handelaar in tweedehands auto's. "En zo begon Damming ons rond te leiden over het terrein, waar tientallen auto's ons verwezen aanstaarden. Het was of de koplampen ons pessimistisch aankeken, begint Arie Dof. Maar in dit verhaal overwint toch het geloof.

Zo reilt en zeilt het leven van de Hollandse emigrant. De jonge vader Willem Pars ergert er zich blauw aan dat hij zijn pas geboren kind alleen maar even door een loketje mag zien. De verzekering dekte de onkosten: hij moest slechts anderhalve dollar betalen. Nog geen twintig cent per pond. Maar eenmaal thuis is het geen staatskind meer. Is het geen wonder van God? zegt Willem.

De lezer vindt in dit boekje veel terug wat hij in Holland ook al kent. Naijver bijvoorbeeld. Maar het probleem van de integratie of aanpassing is toch wel echt iets waarmee speciaal in de emigratielanden wordt geworsteld. Ik denk daarbij ook aan het gevaar dat de Hollanders maar op een kluitje blijven zitten, terwijl de kerk naar buiten moet. Voor dit gevaar is men in de emigratielanden zeker niet blind.

Over het houden van bazars ten bate van de kerk is onlangs in het Hervormde emigrantenblad Pioneer een hartig woordje geschreven. Ook Arie Dof vertelt van zo'n geslaagde gemeenteavond, maar vindt het toch wel een griezelig geval dat er met zoveel tam-tam geld bijeengebracht moet worden voor de kerk. Nylons en camisooltjes, sokken en worsten voor het Koninkrijk Gods in Canada. Hier houdt hij ook ons in Nederland een spiegel voor.

Ik kan niet nalaten U nog iets te vertellen over een kerkelijke pic-nic. Dat was tenminste een heerlijk feest in Gods vrije natuur. Het was een grote uittocht van auto's, met politie voorop. Eenmaal aan de oever van het grote meer, hield men zich niet meer bezig met de vraag of de dominee te dogmatisch of teveel Verbondsmatig was, integendeel, met grote eenparigheid was men het er over eens, dat de dominee mollig was.

Ook de scriba, een tweehonderdponder in zwembroek, was het aankijken waard. Boven zijn veelkleurig broekje vertoonde hij een spierwit bovenlijf, waardoor hij enigszins op een blanke engel geleek."

"Om vier uur plofte, als een rijpe appel, de voorzitter van de financiële commissie uit een boom. De rest van de middag bracht hij, met een verstuikte voet, door, liggende aan het strand, de badgasten beoordelend naar hun financiële draagkracht."

Humor, luisteraars, is nog iets anders dan belachelijkheid, grappigheid en ordinaire lolligheid. Voor mijn besef is er bijvoorbeeld sprake van humor als een bepaalde netelige situatie wordt doorbroken door een bevrijdende gebeurtenis. Vooral dat element van bevrijding is kenmerkend voor de ware humor.

De emigrant, die zich achter de schuilnaam Arie Dof verbergt, is begiftigd met een milde humor, al grenst, zoals meestal, ook zíjn humor vaak aan de tragiek. Maar altijd bemerkt de lezer dat hier geen sprake is van wrange spot, maar dat de schrijver van zijn mensen houdt, ook wanneer hij hen in een spiegel hun aangeboren aangezichten laat zien.

Emigreren is door alle tijden een harde zaak geweest. In de emigratielanden heb ik ook nog al eens spijtoptanten ontmoet. Maar denk niet dat de Nederlandse emigrant zijn gevoel voor humor verloren heeft. Ook dat is op deze nieuwjaarsdag, nu veler gedachten vertoeven bij hun verwanten over zee, een bemoedigende gedachte. Want zonder humor gedijt het leven niet."

Ingezonden:

Een toontje lager over Hoger Onderwijs

Laat ik mogen beginnen met te zeggen dat de titel van het hoofdartikel van February 9th — "De Wachter" maant tot wachten" — de juiste toon weet te treffen. Die titel behelst een welwillende samenvatting van de opinies van Rev. Van Halsema over de nieuwe A.R.S.S., opinies die in belangrijke mate afwijken van het standpunt van de schrjver van het artikel zelf ("D.F."). Wij stellen met dankbaarheid vast dat niet alleen de titel, maar ook het artikel zelf, hoewel het critisch is, en een voor de schrijver betreurenswaardig (immers belangrijk) meningsverschil constateert met andere Calvinistische geestverwanten, aangenaam, van toon is en blijft. Dit mag wel eens gezegd worden, waar we in de pers niet ongewoon zijn aan scherpte en aan een langzaam opvoeren van de polemische toon in artikelen die beginnen met een constateren van verschil in standpunt en eindigen met een "in de ban".

Ik moet eerlijk zeggen dat ik het artikel in "De Wachter van 23 Januari van Rev. Van Halsema kan waarderen: hij belicht kanten van de zaak die belicht mogen en moeten worden, wil men de lezer in staat stellen ernst te maken met ons immer wenkend ideaal, n.l. een eigen mening te vormen. Daartoe is het ook noodzakelijk van een andere kant weer wat anders te horen, al moet men om dat te kunnen doen al weer op twee bladen geabonneerd zijn. Gelukkig heeft onze kerkeraad vrijmoedig zowel De Wachter als het Calvinist-Contact beide als noodzakelijke lectuur op het huisbezoek aan te bevelen.

Maar intussen zitten de lezers er maar weer mee, net als indertijd met de onfeilbaarheidskwestie: moet de dominee nu weer zeggen wat ze moeten voorstaan en bevorderen? Hij kan zich er natuurlijk afmaken met te zeggen dat De Wachter doet wat des Wachters is, als hij wacht, en dat het Calvinist-Contact echt Calvinistisch doet wanneer het het contact handhaaft, maar onze mensen willen weten wat ze moeten, en het is hen nu eenmaal al ruim een dozijn jaren ingeprent dat ze wat, ja veel, moeten. Deze dominee wil graag bekennen dat hij er wel eens wat confuus van is en nu met sprakeloze, dan met bespraakte verbazing de dynamiek en de doelbewustheid van de pioniers gadeslaat, (als achteraankomertje en achterinwonertje).

Moeten wij voor christelijk hoger onderwijs zijn? Zonder enige twijfel!

Juichen wij het toe dat er actie is in die richting? Twee kerkeraden traden toe als lid van de A.R.S.S.!! Taber en Vauxhall besloten beide de nieuwe stichting te steunen.

En dan de vraag van de practijk: kan het wat worden? Waarom niet?

Alleen: we moeten nuchter zijn. Niemand verwart een keurig uitgegeven "Constitution" met een millioenen-onderneming die zelfs een bescheiden universiteit zou blijken te zijn. Niemand twijfelt er aan dat er een heirleger contribuanten nodig zou zijn om zulk een universiteit in stand te houden, bij permanente afwezigheid van rijkssubsidie. Maar daarom kan men wel het doel in het oog vatten, en een begin maken door een vereniging op te richten, los van de Christian Reformed Church, die langs de niet-kerkelijke weg in actie wil komen; waarom zou de stoot tot zo'n, wellicht reeds te lang uitgestelde actie niet voor een belangrijk deel uit Canada komen? Maar dan ook: Is het niet meer dan gewenst dat zo'n initiatief op zo'n manier wordt getracteerd dat het binnen de Christian Reformed gezindte niet als een controversieel iets begint, maar als iets waar allen achter kunnen staan, en waarin we kunnen samenwerken voor ene gemeenschappelijk gegrepen en begrepen ideaal?! Overigens, dat er al een volledige "Constitution" zou bestaan hoeft nog niet te betekenen dat we te hard van stapel lopen. Wel moet mij van het hart dat ik de verwondering van Dr. Van Minnen niet kan delen, die nota neemt (met verwondering) van het feit dat de Nederlandse kerkelijke pers niet weergalmd heeft van de juichkreten over dit gebeuren (oprichting van de A.R.S.S.).

Ik hoop dat ik serieus genomen word als ik zeg dat het oprichten van een christelijke schoolvereniging in Taber en in Vauxhall verscheidene jaren geleden door geen uitgelatenheid is begeleid, omdat men wel besefte dat het hier slechts een klein begin gold. En als ik even door mag gaan om de vergelijking iets zinvoller te maken: De groei kwam stil te staan, en daarmee kwam een eigen christelijke school ter plaatse voorlopig buiten het bereik te liggen. Wanneer nu de emigranteninvloed eens niet wordt hervat, en wanneer we dan tevens ons hoger onderwijs op een Canadese kurk willen laten drijven (grotendeels), dan kan ik mij voorstellen dat we op lange termijn met een substituut voor een universiteit genoegen zouden moeten nemen: op allerlei manieren kunnen studenten door 'n stichting worden bereikt en er kunnen colleges en conferenties worden georganiseerd zoals men ook reeds bezig is te doen. Zo gebeurt er iets in die tussentijd, dat practisch en zinvol is en de centrale gedachte levend houdt: laten we zeggen zoiets als een Zaterdagmiddagschool op het gebied van het hoger onderwijs. Het zal de lezer bekend zijn dat verschillende plaatselijke christelijke schoolbesturen, overtuigd van de onmogelijkheid een eigen school te exploiteren, er toe over zijn gegaan op Zaterdagmiddag aanvullend christelijk onderwijs te geven aan de jeugd.

Als ik, ten slotte, iets van het boekje mag zeggen waarin de Constitution is vervat: wanneer ik het openvouw sluiten de "maps van Canada en de States niet op elkaar aan: één van beide staat op de kop, naar dat men het zus of zo houdt. Ik weiger aan deze omstandigheid symbolische waarde toe te kennen, en ook gen profetische. Maar het is goed ons bewust te zijn dat de gedachte van christelijk hoger onderwijs moet worden gedragen door het Christian Reformed "volksdeel" van de Noorder- en Zuiderhelft van ons continent. Daarop moet ons streven primair zijn gericht. Ik weet dat men het bovenstaande simplistisch zal kunnen noemen; inderdaad om mijn betoog te volgen behoeft men noch christelijk noch hoger onderwijs te hebben genoten; maar misschien kan het dienen om te helpen "de mening te vormen", en om uit deze zaak geen "controversial issue" te maken.

Ik zou graag gelegenheid hebben een volgende maal iets te zeggen over Article III (over het Educational Creed) dat zal dan wat moeilijker zijn, en misschien meer op het niveau van christelijk hoger onderwijs, maar het gaat hier om iets dat bepalend is voor het al dan niet meewerken van velen. Met dank voor plaatsing,

H. Bade

Naschrift van de Redactie

Rev. Bade zegt in een begeleidend schrijven, dat hij zich tot bovenstaande reactie gedrongen voelde "buiten verantwoordelijkheid van de redactie zo gezegd".

Wij stemmen echter van harte met hem in, dat wij er geen controversieel iets van moeten maken. Hier dient zich een beweging aan, die Christelijke wetenschap wil beoefenen en stimuleren. Hoe dit moet gebeuren is hoofdstuk twee, waar we waarschijnlijk nog niet aan toe zijn. Maar zeker is wel dat dit niet alleen een taak is voor Christian Reformed mensen. Daar zullen Christenen uit veel meer kerken voor gewonnen en voor gevonden moeten worden. Opnieuw een bewijs hoezeer publiciteit voor onze doelstellingen nodig is.

Red.

LODGE MEMBERSHIP

OPEN LETTER TO Mr. HOOYMANS

Dear Mr. Hooymans,

As an active Presbyterian, you are probably a subscriber to the monthly publication of the Presbyterian Church in Canada, "The Presbyterian Record". If you are, you must have missed reading the "You were asking" section in the Record's December (1961) issue. If you had read it, the answer given by Prof. Allan L. Farris of Knox College, Toronto, might have created some doubt in your mind as to the compatibility of Lodge membership and Christianity.

Prof. Farris is one of the leaders in your church, is, in all probability, not alone in this opinion.

The question and answer read as follows:

Question: Is membership in a secret order of lodge claiming to base its precepts and rituals on the Bible consistent with membership in the Christian church?

Answer: Perhaps someone who is both a member of the church and of such an order could best answer your question. I do not belong to any secret order so I must speak as an outsider. I am an outsider, however, because I have had problems in my own mind about the compatibility of such membership with my primary loyalty to the Christian faith and Christian church.

The Christian Gospel, or Biblical truth, is meant to be proclaimed from the housetops. It is not the vested interest of any group or organization to be used for its own advantage or pleasure. It is to be shared with all men, particularly those of the marginal classes in society. The mystery, the apostle declared, is revealed. That which has been hidden is now made manifest. It seems somewhat incongruous, therefore, to tie Biblical teaching in any way to rituals or precepts which are held in secret from the general public.

Secret orders which make use of Biblical material for liturgies and precepts do not subject such to the critical examination of theologians and scholars of the church. The church's outlook, teaching and practice on the other hand are continually under review to see whether or not they reflect that essential Biblical truth which God has revealed for the **salvation of men.**

In the church we have opportunity to participate in the primary brotherhood established by God's grace and comprehending all classes and conditions of men. Rather than seeking additional fellowship in groups outside the church it seems to me that we ought to give more time and energy to the task of making the brotherhood of the church more manifest, and fulfilling the world-wide commission that Christ has definitely and undeniably given to His church.

For those who do belong to secret orders I would think questions such as these should always be given the most serious attention:

1. Is "Christ crucified and risen" the primary truth that is extracted from Holy Scripture?
2. Are rituals and precepts sharply at variance with what the church teaches in her confessional standards?
3. Is there a tendency among the members of the lodge to make participation in such organizations a substitute for wholehearted commitment to Christ and His church?
4. Does the fellowship of the lodge contribute to the world-wide fellowship of the Gospel in which, by the power of God's grace, men of all classes, colours and races are bound together in the family of God?

Mrs. C. De Jonge.
Goderich, Ont.

CANADA'S RIJKDOM AAN MINERALEN

(Can. Scene) — "Gold is where you find it" is een bekend gezegde, maar toch is het gemakkelijker als je weet waar je het zoeken moet. En dat is wat de verschillende provinciale departementen van mijnbouw trachten te doen: het verschaffen van gegevens omtrent de plaatsen, waar men het meest waarschijnlijk delfstoffen zal kunnen aantreffen.

Ontario is wel bijzonder gelukkig, daar zich onder bijna de gehele provincie een laag "Precambrian rock" bevindt, dat zeer oud en rijk aan mineralen is en wel één van de grootste schatkisten van de wereld genoemd kan worden. Toch bevinden zich niet altijd mineralen in dit Precambrian rock. Gewoonlijk vindt men de delfstoffen in holten en spleten, waardoor millioenen jaren geleden gassen en kokende vloeistoffen zich uit het binnenste der aarde een weg naar buiten hebben gezocht. Zij brachten metalen en andere mineralen met zich mee, die, nadat de gesmolten massa's afgekoeld en vast geworden waren, zijn achtergebleven.

De droom van elke onderzoeker is om zo'n spleet te vinden, breed, diep en rijk genoeg om ontgonnen te kunnen worden en de waardevolle mineralen van de rotsen te kunnen scheiden. Het zou echter zijn als het zoeken naar een naald in een hooiberg, aangezien Ontario is bedekt door niet minder dan 250.000 vierkante mijl van Precambrian Rocks. Bovendien zijn deze holten en spleten, mochten ze al aan de oppervlakte zijn, toch bedekt door mos, aarde of boomwortels en daardoor aan het gezicht onttrokken. Hier echter komt Ontario's departement van mijnbouw te hulp met kaarten waarop zijn aangetekend de verschillende stroken, waar vulcanische uitbarstingen hebben plaatsgevonden en waar zich door bezinksel ontstane rotslagen bevinden, en waar dus waarschijnlijk mineralen zijn achtergebleven. Dergelijke kaarten worden gemaakt door vijftien groepen geologen die ieder jaar door het departement worden uitgezonden om bepaalde strategische gebieden te onderzoeken en in kaart te brengen. De voltooide landkaarten en rapporten worden dan ter beschikking gesteld van alle mijnonderzoekers en mijnbouwbedrijven. Dergelijke onderzoekingen kunnen bestaan uit grondonderzoeken of uit de snellere, maar minder gedetailleerde onderzoeken vanuit de lucht met gebruikmaking van magneten. Op deze laatste wijze kan men sneller en grotere gebieden bestrijken en grondafwijkingen aantonen, die dan later door grondonderzoekers nader bestudeerd kunnen worden. Op die manier heeft men ook in 1948 bij Marmora in Ontario grote hoeveelheden ijzererts opgespoord, die later ook ontgonnen zijn.

Daar alle mineralen die aangetroffen worden in z.g. Crown Lands in de provincie het eigendom zijn van de bevolking, krijgt het departement van mijnbouw haar inkomsten, die in het belastingjaar 1959/60 $ 12¾ millioen bedroegen, van vergunningen voor mijnonderzoekers, het beschikbaar stellen van land voor mijnbouw, vergoedingen voor het verwijderen van zand en grint, geleidelijk opklimmende belasting op de opbrengst der mijn, belastingen op land en een belasting op "natural gas". Het op deze wijze verkregen geld wordt gebruikt voor het algemeen welzijn van de inwoners van de provincie.

Ook geeft het departement van mijnbouw in Ontario 's winters overal in de provincie cursussen om de mijnonderzoekers te helpen bij het identificeren van ertshoudend gesteente. Een geologische bibliotheek in de Oostelijke vleugel van de Parlementsgebouwen van Ontario vormt een andere bron van inlichtingen. In veertien verschillende mijnbouwstreken zijn mijnbouwadministratie centra aanwezig, waar mijnbouwonderzoekers alle gewenste inlichtingen omtrent de mijngebieden in hun gebied kunnen verkrijgen.

Door deze mijnbouwadministratie worden ook de wettelijke rechten der mijnonderzoekers op het land, dat zij op hun naam hebben laten inschrijven, beschermd, vooropgesteld natuurlijk dat is voldaan aan de vereisten van de mijnwet. Deze zijn: elke mijnonderzoeker moet een mijnvergunning hebben; hij moet zijn land afbakenen met palen, voorzien van de datum van afbakening en andere gegevens; hij moet hiervan binnen 31 dagen bericht geven aan de mijnbouwadministratie in zijn streek; hij moet tenminste 40 dagen per jaar op zijn land werken om dit in zijn bezit te kunnen houden en in totaal 200 dagen voor hij kooprechten kan laten gelden. Het land dient dan door een landmeter opgemeten te worden, indien dit nog niet eerder gebeurd was, waarna hij de koopsom betaalt, die meestal erg laag is en voorts een klein bedrag per jaar aan belasting om het land op zijn naam te kunnen houden. Bovendien heeft het Departement van mijnbouw een Provinciaal Assay Office in Toronto waar mijnonderzoekers, die in het bezit zijn van een vergunning, monsters van ertshoudend gesteente gratis geanalyseerd kunnen krijgen.

Ook in de andere Canadese provincies zorgen de diverse departementen van mijnbouw voor dergelijke voorzieningen, om zodoende Canada's mijnbouw industrie, die een waarde van een billioen dollar vertegenwoordigt, en zo belangrijk is voor onze industrieën vooruitgang, te bevorderen.

CANADA'S ECONOMISCHE TOESTAND

Canada's nationale produktie nam in het derde kwartaal van 1961 met 2.7% toe vergeleken met het daaraan voorafgaande drie maandelijkse periode. Sedert februari 1961 neemt de nationale produktie, hoewel heel langzaam, toe. De cijfers over het vierde kwartaal van 1961 — die momenteel nog niet beschikbaar zijn — zullen aangeven of de versnelling van het economische herstel van Canada, die men in september 1961 voor het eerst waarnam, zich tot nu toe is blijven voordoen. De toeneming van de nationale produktie gedurende 1961 zal vermoedelijk 3% bedragen, een percentage dat door Minister Fleming in juni 1961 reeds werd genoemd.

Bemoedigend vindt men in Canada het feit, dat de prijzen in het derde kwartaal vrijwel niet gestegen zijn, zodat de 2.7% stijging een reële stijging van de produktie betekent. Bovendien meent men uit het feit, dat de industriële produktie sterker steeg dan de nationale produktie — te weten met 3.5% tegen 2.7% — te kunnen concluderen dat Canada thans een goede kans maakt uit de slepende recessie te geraken. Meer industriele produktie betekent meer werkgelegenheid en verlichting van het werkloosheidsprobleem, waarmede Canada de laatste jaren te kampen heeft.

Oproep aan Mannenverenigingen

De League S.W. Ontario van Christian Reformed Men's Societies verzoekt opname van het volgende.

Het bestuur van de League van de Christian Reformed Men's Societies in Zuid-West Ontario is met zorg vervuld over de dalende belangstelling voor het bestuderen der Schriften in onze verenigingen. Gezien die toestand verzoekt het bestuur van de League alle verenigingen om deze zaak onder ogen te zien en te overwegen wat voor maatregelen er kunnen worden genomen om dit verval tegen te gaan. Het mag toch verwacht worden dat onze dankbaarheid voor het werk van Christus en ons geloof in de komst van zijn koninkrijk, zich ook hierin zal demonstreren dat wij elkaar in verenigingsverband gaan opbouwen in de kennis van God's Woord en in het bestuderen van maatschappelijke en sociale vraagstukken in het licht van dat Woord.

Wij verzoeken U om dan de volgende punten daarbij onder ogen te zien:

1. Wat is de reden voor de dalende belangstelling voor dit soort studievereniging?
2. Wat kan worden gedaan om de liefde voor het onderzoeken der Schriften te verhogen, b.v. ook in het werven van nieuwe leden?
3. Wat is de gedachte van Uw plaatselijke vereniging over samenwerking in Districtsverband met andere mannenverenigingen, om gezamelijk naar een oplossing te zoeken en onderling contact te hebben?
4. Is er een mogelijkheid om schetsen en bronnen uit te geven ter voorlichting over die problemen die juist ons bezig houden in Canada?
5. Acht U het gewenst om bij de Federation aangesloten te zijn, zonder het voordeel van een Bond voor Ontario of eventueel geheel Canada?
6. Hoe denkt U over het houden van Toogdagen, waarop wij gezamenlijk ons geloof kunnen uitdragen en eventuele problemen kunnen bespreken door een spreker uit te nodigen?
7. Zou het aanbeveling verdienen om over deze dingen meer te schrijven in onze Christelijke pers, zodat b.v. Calvinist-Contact een rubriek zou kunnen opnemen speciaal voor onze mannenverenigingen?
8. Hebt U nog andere suggesties om tot een oplossing te komen?

Wij zouden graag het oordeel van Uw vereniging over deze dingen hebben, nadat dit besproken is ter plaatse. Dit kan in het kort geschieden en hoeft geen lang verhaal te worden. Daarmee zou de League van Zuid-West Ontario zich een oordeel kunnen vormen over het verlangen dat elders leeft en voor het algemeen belang van ons allen, de suggesties uitwerken. We zouden ook een algemene vergadering van alle societies kunnen samenroepen voor een samenspreking.

In ieder geval hopen we van U te horen, voor het welzijn van onze societies, niet alleen nu, maar ook in de toekomst.

Namens het bestuur,
J. Dijkstra, Secretaris
264 Park Ave. E.
Chatham, Ont.

CLASSIFIED ADS

For "letters under number" $ 0.50 extra.
Birth-announcements $ 3.00
Engagement-announcements . $ 3.00
Marriage and anniversaries . . $ 4.00
Notifications of death . . . $ 4.00

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

— — —

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $ 2.00. Every word more 5¢

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

Op 1 Februari nam God tot Zich, na een geduldig gedragen lijden, onze lieve, zorgzame Moeder, Behuwd- en Grootmoeder, Zuster, Behuwdzuster, Tante en Huisgenote

SJOUKJE DE JONG,

Weduwe van Marinus Cornelis Degoedt,

in de ouderdom van 70 jaar.

Zij is verlost, God heeft haar welgedaan.

Oostvoorne:
L. Degoedt.
F. J. Degoedt.
G. Degoedt—Nooteboom.
Bridgeport, Ont.:
J. Chapman—Degoedt.
G. W. Chapman en Kleinkinderen.
Rotterdam:
K. Groeneveld.

De teraardebestelling heeft plaats gehad op 5 Februari op de Zuider Begraafplaats te Rotterdam.

Heden nam de Heere van ons weg, onze geliefde Man, Vader, Grootvader en Overgrootvader

WILLEM JACOB SALOMONS,

op de leeftijd van 76 jaren.

Zijn leven was Christus en het sterven zijn gewin.

Lacombe, Alta.:
Mrs. W. J. Salomons.
Chigwell, Alta.:
Mr. & Mrs. C. J. Bekkering.
Lacombe, Alta.:
Mr. & Mrs. K. Talsma.
Mr. & Mrs. A. Kamps.
Blackfalds, Alta.:
Mr. & Mrs. A. J. Stolte.
Matsqui, B.C.:
Mr. & Mrs. G. J. Bouwman.
Blackfalds, Alta.:
Mr. & Mrs. K. Brouwer.
24 kleinkinderen,
2 achterkleinkinderen.

February 10, 1962.
Lacombe, Alta.

Heden nam de Here tot Zich onze geliefde Man, Vader en Grootvader

NICOLAAS BUIS,

in de ouderdom van 64 jaar.

De wetenschap dat hij nu juicht voor Gods troon is onze grote troost.

Mrs. Francina Buis.
Benny.
Negen kinderen, acht getrouwd,
26 kleinkinderen.

17 Februari 1962.
Kingsmill, Ont., R.R. 1.

Micro en dundruk zakbijbels met psalmen. Grote sortering Nederl. Leesboeken ook in Pocket-formaat. Ned. Voordrachten 75¢ per deeltje. Englich plays. Nog enkele Chr. Scheurkalenders.

THE CHILDREN'S BIBLE by Anne De Vries.

Generally accepted as one of the best. $ 4.95 fr. p.p.

CHR. BOOK CENTRE

Anton Lammers

36 Longwood Rd. N.
Hamilton, Ont.
Phone JA 2-1234

---

98 Acres Dairy Farm

Deze farm ligt bijna in Port Colborne. Groot stenen huis voor twee gezinnen. Badkamer boven en beneden. 10 kamers, gasverwarming. Barn, varkenshok, garage. Beste machinerieën, Holstein vee, melkcontract.

De farm moet verkocht worden.

Vraagprijs $ 36,000 met $ 13,000 down. Over de prijs en het downpayment kan zeer zeker onderhandeld worden. Er is toekomst in deze farm. Er komen veel fabrieken in deze streek.

JACK BYLSMA
REAL ESTATE
1607 King St. E., Hamilton, Ont.
LI 9-3895

Hamilton and District
CALL
BILL VANDERWAL
FOR
Floor Tile Installations
JA 8-3647

HAMILTON

KENT STREET

dichtbij Chr. Ref. Church, 7 kamers, 2½ storey steen huis in goede staat. Zuidelijk van Aberdeen. Prijs $ 9.950, down $ 1.950.

——

Een aannemer in

Ancaster

is bereid laag down payment in overweging te nemen voor dit ranch style huis, hetwelk boven het gemiddelde is. Slechts 2 blocks van dorpscentrum. Prijs $ 17.900.

HAMILTON

Geen Down Payment

Eigenaar is overgeplaatst en wil zijn groot 1½ storey huis verkopen. 6 kamers. Brick met stone voorgevel. Op de Mountain dichtbij Hillpark High School. Zeer grote tuin waaromheen hek. Prijs $ 15.200. Maandelijkse betaling $ 124.00, belasting inbegrepen. Down payment over 2 of 3 jaar te betalen.

John Voortman
Real Estate

580 UPPER JAMES ST.
HAMILTON, ONT.
Phone: FU 3-2157

CHR. SCHOOL DUNDAS, ONT.

is slechts 2 minuten lopen van dit bijna nieuwe 6 kamer huis; alles gelijkvloers; NHA hypotheek, 6% rente; 106' wijd lot, geen achterburen! Beslist goedkoop voor $ 10,500.

GREENHOUSES

5 mijl van Dundas Chr. School en Church - 28.000 sq. ft. (over ½ acre) onder glas - centrale verwarming met grote boiler - autom. sproeier - 8½ acre goede tuingrond - 2 slaapkamer huis, moet wat opgeknapt worden. Goede gelegenheid voor vakman. Vraagprijs $ 31,900.

Verdere informatie bij TED BOSMA (LI 9-3572 of JA 8-5772) of ARIE HORDYK (JA 8-8491 of NE 4-1089), vertegenwoordigers voor

Kronas-Valevicius Ltd.

"Hamilton's Largest Realtors"
366 Main Street East,
Hamilton, Ont.

---

100 ACRE DAIRY FARM

met 150 acre huurgrond. Met groot melkcontract. Groot stenen huis, geschikt voor 2 gezinnen, van alle gemakken voorzien. Grote barn, met 30 stuks Holstein vee en 25 stuks jongvee, plus 5 heifers. Op deze farm is alle machinerie. De grond is heel goed en het ligt aan de harde weg, in een omgeving waar veel toeristen komen. De vraagprijs is $ 75,000 met $ 15,000 down. Voor verdere inlichtingen schrijf Harm Veldman, 454 Davis Street, Port Colborne, Ont.

GROCERY, CONFECTIONERY, BAKERY

situated in town with two Dutch churches, Calvin Christian School, High School and Public School, close to summer resort. Bakery fully equipped with gas-fired revolving oven. Property consists of store, six room apartment, separate bakery and two storey garage. Price reasonable for cash only. Owner has other business interests. Box No. 1457, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

RELAX ... ENJOY YOURSELF

See Europe . . . .
Fascinating

Special Condition for Canadian Groups (10 or more) IN Europe.

Full information by

G. DEN HARTOG
Guide Travel Bureau

BOX 733 AYLMER, ONT.
Phone 1152

For rent, on April 1st, on Mount Hamilton, a

3 ROOM APARTMENT

Share bathroom, $ 55 monthly, hydro and heat included. Couple only. Letters to # 1456, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Gevraagd voor direct:

EEN FLINKE BOERENKNECHT

op gemengd bedrijf. Moet tractor kunnen rijden en met machines omgaan. Tevens kunnen melken. Chr. Ref. Church. B. Katerberg, Moorefield, R.R. 3. Phone Drayton 3183.

John Knox Chr. School, Wyoming will be in need of a

PRINCIPAL AND TEACHER

for next September. Kindly apply to Wm. De Boer, R.R. 2, Petrolia, Ont.

The ATHENS Christian School Society, at present operating a two room school, is in need of a

PRINCIPAL

Applications to be sent to: Mr. Vanderkloet, R.R. 1, DELTA, Ont.

Timothy Christian School of Toronto is in need of

SEVERAL TEACHERS

for elementary grades and one grade nine teacher for languages, P.E., and music. Please send applications to J. Visser, 28A Elmhurst Drive, Rexdale, Ont.

The "JOHN KNOX" Parental Christian School Society, Toronto Township, Clarkson, Ont.

will be in need of

ONE TEACHER

for grades 1 & 2, starting September 1962.

Please send applications to Mrs. J. H. Huiskamp, P.O. Box 938, Clarkson, Ont.

DE CUBAANSE VLUCHTELINGEN IN AMERIKA

Het werk van de Christian Reformed Church in Miami onder de Cubaanse vluchtelingen wordt rijk gezegend en de Zondagmorgen diensten van de Spaanse groep van deze kerk worden nu reeds door meer dan 150 mensen bezocht. Men is zeer getroffen door de geest en het enthousiasme van deze groep.

De verblijdende groei van deze arbeid was echter oorzaak dat Ds. Clarence Nijenhuis dringend behoefte kreeg aan hulp.

Men dankt God voor de verrassende wijze waarop Hij hierin heeft voorzien. Als assistent van Ds. Nijenhuis is benoemd de heer Johannes IJff, die daarvoor wel buitengewoon geschikt is. De heer IJff bekleedde een leidende functie bij de Koninklijke Nederlandse Stoomvaart Mij., is gepensioneerd en heeft de gehele wereld rondgereisd. Hij spreekt vloeiend Duits, Frans, Nederlands, Engels en Spaans. Hij is in de stad Miami goed bekend daar hij hier een paar jaar heeft gewoond, en kent het gehele Caraïbische gebied, daar hij een belangrijke tijd in Caracas, Venezuela heeft gewerkt.

John Knox Memorial Christian School of Fruitland, Ontario will be in need of a

LADY TEACHER

beginning Sept. '62. Please send applications to: J. De Kok, Vinemount P.O., Ont.

The Canadian Christian School Soc. of Jarvis, Ont. is in need of a

PRINCIPAL

and also of a

SIXTH TEACHER

for one of the Junior grades, as of Sept. 1, '62. Qualified persons preferred. Applications to be sent to the secretary, J. VanderKooy, R.R. 5, Simcoe, Ont.

Sarnia Christian School needs

TEACHERS

for schoolyear 1962-1963. Letters of application or information to: Mr. A. Hengstman, 764 Murphy Ave., Sarnia, Ont.

VICTORIA, BRITISH COLUMBIA

The garden city with the mildest climate in Canada

The Calvin Christian School is in need of

A Principal
and
Two Female Teachers

For information write:

S. Wolters, 917 Burdett Ave., Victoria, B.C.

Drukwerk nodig ?

Versta U dan met ons! Onze Nederlandse en Canadese ervaring stellen wij gaarne tot Uw beschikking. Onze drukkerij is ingericht voor zowel kleine als grote opdrachten. En onze prijzen zijn billijk.

GUARDIAN
PUBLISHING COMPANY LTD.
HAMILTON ONT.

Corner Gage & Main
P.O. Box 34, Station B
Phone 547 - 1488
547 - 1489

THE CALVIN CHRISTIAN SCHOOL SOCIETY OF CLINTON, ONT.

plans to open a Christian School, September 1962, the Lord willing. They will be in need of a

PRINCIPAL
and a
TEACHER

Applications to be sent to:

Mr. K. van den Heuvel,
R.R. 2, Goderich, Ont.
Telephone JA 4-8092 Goderich.

ONTARIO HAMILTON (CANADA)
CALVIN CHRISTIAN SCHOOL

Due to expected increased enrollment for the schoolyear 1962-1963 we are in need of:

TEACHERS

for Grade I, III, VI, VII.

Qualified Teachers preferred. Ask for information re. salary, school facilities etc. Apply to: A. Boersma, 934 Garth Street, Hamilton, Ont.

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Emmanuel, Calgary, Albert. Rev. L. T. Schalkwyk te Duncan, B.C.

NIEUWE (ZESDE) CHR. REF. CHURCH TE EDMONTON, ALTA.

Op 7 Februari j.l. werd de Ottewell Chr. Ref. Church te Edmonton, Alta., geinstitueerd. Hiermede is het aantal Christian Reformed Churches in Alberta's hoofdstad gestegen tot zes.

De dienst stond onder leiding van Rev. B. Nederlof van de Third Church, terwijl de predikatie werd gehouden door Rev. W. C. Boelkins van de First Church. Verschillende waardevolle geschenken werden namens de zusterkerken aangeboden.

De nieuwe kerk wordt gevormd door 45 gezinnen en enkele alleenstaanden, tesamen 93 belijdende en 104 doopleden.

De stad Edmonton heeft wel een snelle groei te zien gegeven na de tweede wereldoorlog. De eerste kerk werd geinstitueerd in 1910 en was tot 1951 de enige Christian Reformed Church in Edmonton. Sinds 1951 zijn er echter vijf nieuwe gemeenten gesticht, welke bij elkaar ongeveer 4600 leden omvatten.

RECTIFICATIE II

In het kerkelijk jaaroverzicht, dat verscheen in ons nummer van 12 Januari j.l. was o.m. vermeld, dat Rev. B. Nederlof, thans Chr. Ref. predikant te Edmonton, niet meer kon voorgaan in de Chr. Gereformeerde Kerken in Nederland.

Rev. Nederlof weersprak dit bericht in een ingezonden schrijven, dat wij plaatsten in ons nummer van 26 Januari j.l.

Onze correspondent, die het kerkelijk jaaroverzicht geschreven heeft verwijst echter naar een persbericht in "Kerknieuws" van de Heer W. C. F. Scheps van 18 November 1961, welk persbericht wij hier volledig overnemen.

— **Rondom ds. B. Nederlof.** Ds. B. Nederlof, vóór zijn emigratie, predikant bij de kerk van Dokkum, is met verlof in het vaderland. Hij is thans predikant bij de Chr. Gereformeerde Church te Edmonton, Canada. Tijdens zijn verlof is hij voorgegaan in de kerk van Rotterdam-Zuid en daarover hebben twee gemeenteleden bij de classis Rotterdam een bezwaarschrift ingediend. De classis heeft daarop de volgende uitspraak gedaan: "De classis keurt de handeling van die kerken af, die ds. B. Nederlof, predikant van de Chr. Ref. Church, Edmonton, Canada, hebben laten spreken en wijst alle kerkeraden er op, dat het niet mogelijk is een buitenlandse predikant, uit kerken, waarmee onze kerken niet in correspondentie staan, ongeacht hij gastlid is in een onzer gemeenten, in het openbaar te laten optreden".

Ds. Nederlof mag dus in de Chr. Gereformeerde Kerken hier te lande niet (meer) voorgaan.

Indien dit bericht onjuist is, betreuren wij dit zeer, maar dan zijn noch C.C. noch zijn correspondent daarvoor te blameren.

AMERIKA'S VOORNAAMSTE SOCIALE PROBLEEM

Family Service Highlights, het officiële orgaan van de Family Service Association of Amerika, schrijft in een speciale editie van dit blad, die verscheen in verband met het 50-jarig bestaan van deze organisatie, dat het mislukken van de gezinnen in Amerika "Sociaal Probleem no. 1 is" en "even verwoestend werkt als enige ziekte". Een speciaal plan werd ontworpen om een onderzoek in te stellen naar de oorzaken van de gezinsmoeilijkheden, en voldoende deskundige publieke belangstelling te verkrijgen voor een programma voor goede voorlichting, waardoor het falen van de gezinnen zou kunnen worden voorkomen.

Het blad vermeldt de volgende ontstellende statistische gegevens: onwettige geboorten zijn sinds 1938 verdriedubbeld, één van de vier huwelijken die worden gesloten eindigt in een echtscheiding, het huidige echtscheidings-percentage is meer dan 7 maal zo hoog als in 1860; het aantal misdrijven dat werd vervolgd is sinds 1940 bijna verdriedubbeld en jaarlijks worden meer dan 200.000 patienten toegelaten in inrichtingen voor geesteszieken.

Het artikel besluit: "Al deze problemen in de menselijke verhoudingen, en vele andere, zijn de oorzaak òf het gevolg van de hedendaagse mislukking van het gezinsleven". (ICN)

WAAR IS JACOB HALMA?

Mr. J. Halma, voorheen wonende te St. Anna Parochie (Fr.), is omstreeks 1954 of 1955 naar Canada gekomen en heeft zich gevestigd in of nabij Lethbridge, Alta.

Wil Mr. Halma of iemand die zijn huidig adres weet zich in verbinding stellen met Mr. S. Vander Ploeg, R.R. 2, Kemble, Ont.?

Dr. E. RUNNER'S SPEAKING TOUR IN B.C.

Plans have been worked out and tentatively set for another West coast speaking tour of Dr. E. Runner.

As plans now stand Dr. E. Runner will leave Grand Rapids by plane on March 23, 1962 and fly direct to Victoria to spend the week-end on the island. Monday he will return to Vancouver to attend a meeting of the Calvinistic study group, formed on the campus of the UBC. It is expected that Dr. Runner will conduct a study session with this group.

Thursday evening as Mass Rally will be held in the spanking new Christian Reformed Church at New Westminster, B.C. Friday evening a study conference will be held in the Richmond Chr. Ref. Church. This leaves two days open for Dr. Runner to speak elsewhere. Abbotsford has been chosen as the best place for Dr. Runner to speak. In the event Dr. Runner speaks there, neighbouring churches will be invited, including the churches of the Lynden area.

S.

Economisch staatsbeleid is wat Canada nodig heeft

(Can. Scene) — De welbekende industrieel uit Toronto, E. P. Taylor wees er kortgeleden in een redevoering voor de Canadese Kamer van Koophandel in Halifax op, dat Canada zich geen "gesloten deuren politiek" kan veroorloven, als het hoopt haar economische groei te versnellen.

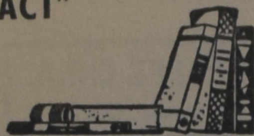
Canada is van een semi-agrarische gemeenschap in slechts 2 generaties uitgegroeid tot een industrie staat, die begint mee te tellen. Onze export is sinds 1900 vertwaalfvoudigd, waarvan van oudsher een groot gedeelte op Engeland en het Gemenebest geweest is, en in de laatste decennia ook op de Verenigde Staten. We dienen nu weer een stapje verder te gaan en als een natie van 18 millioen mensen ons op de best mogelijke wijze te associëren met de voornaamste Europese afzetgebieden — de landen van de "Common Market", waar op het ogenblik slechts 8% van onze export naar toe gaat. Dit zich snel ontwikkelende gebied, dat 180 millioen mensen omvat, kan in de komende jaren een snelgroeiend afzetgebied voor onze ruwe en zelfs een deel van onze afgewerkte producten betekenen. We zouden misschien door dochterbedrijven of door een samengaan met Europese ondernemingen onze productie in die richting verder moeten uitbreiden.

"Dit zal echter veel tact vereisen in de onderhandelingen van regeringswege en vindingrijkheid van de kant van de Canadese zakenlieden."

"Een dergelijke hernieuwde groei hangt af van de verhouding met onze grootste afnemer, de Verenigde Staten," zo vervolgde Mr. Taylor. "Ik ben ook van mening, dat onze Amerikaanse vrienden onze producten zoals krantenpapier, aluminium en nikkel in zulk grote hoeveelheden kopen, omdat ze ze nodig hebben en de prijs goed ligt, en niet omdat we nu eenmaal buren zijn." Mr. Taylor is van mening, dat Canada alles in het werk moet stellen om bepaalde invoerrechten, contingent bepalingen en beperkingen op te heffen, en zo mogelijk op selectieve basis, enige vormen van vrije handel te bevorderen, of in ieder geval deze rechten aanzienlijk te verlagen. Dit is de richting die het meeste belooft voor de toekomst, ons af te stemmen op de groei van de grotere afzetgebieden, zoals de Aziatische gebieden en onderontwikkelde landen. Ik ben er van overtuigd, dat we ons in de eerstvolgende jaren zullen kunnen associëren met zowel het snel groeiende Europa als met de Verenigde Staten. En zodoende zouden we een belangrijker rol spelen in de economische ontwikkeling van de vrije wereld dan we ooit gehad hebben. Onze leiders dienen echter onder ogen te zien dat het beste economische staatsbeleid een eerste vereiste is. In het belang van ons land kunnen we het niet met minder af.

"CALVINIST - CONTACT"

PREMIE BOEKEN

Het kost U niets om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 4.00 opstuurt.

Onze nieuwe lijst

Voor 1 abonnee:

- WONINGRUIL, door M. E. 't Hart.
- HUMOR VAN DE BIJBEL, door Okke Jager.
- DE BIJBEL ALS BOEK VAN SCHOONHEID, door Dr. B. Wielenga.
- HERLEEFD VERLEDEN, door Prof. A. Sizoo.
- JOHANNES CALVIJN INSTITUTIE.
- DE APOCRIEFE BOEKEN, deel 2, 157 bladzijden.
- HET CALVINISME (Stonelezingen), door Dr. A. Kuyper.
- JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
- VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
- HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
- DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.
- DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
- LUTHERS WERKEN.
- MENSEN RONDOM JEZUS, door Dr. J. H. Bavinck.
- DE BRUG, door K. Norel.
- HEL EN HEMEL VAN DACHAU, door Ds. J. Overduin.
- HET EVANGELIE VAN THOMAS, door Dr. R. Schippers.
- KAART VAN KERKELIJK NEDERLAND, door Dr. C. N. Impeta. (Beschrijving van verleden en heden der Remonstrantse Broederschap.)
- DE LEVENSROMAN VAN JOHANNES POST, door Anne de Vries.
- OOK U SPREEKT GRIEKS EN LATIJN, door Prof. Dr. A. Sizoo. (Hoe Griekse en Latijnse woorden in de Nederlandse taal zijn opgenomen.)
- DE JEHOVA'S GETUIGEN EN DE BIJBEL, door Ds. H. J. Spier.
- VAKBEWEGING EN MAATSCHAPPIJ, door Dr. W. Albeda.
- SINNE- EN MINNEBEELDEN, door Jacob Cats.
- UIT CATACOMBEN EN WOESTIJNZAND, door Dr. H. Mulder. (Levenstekenen van de eerste Christenen.)
- KLIMATOLOGISCH, door G. Th. Rothuizen. (Een verzameling gedichten naar thema.)
- BILDERDIJK, door Martien J. G. De Jong en Wim Zaal. (In kort bestek. Een levens- en persoonlijkheidsbeeld van een der grootste figuren uit onze historie.)

Voor 2 abonnees:

- A PREY TO SATAN, door C. Sluys.
- IN THE MIRROR, door Prof. J. H. Kromminga.
- LANDVERHUIZERS (trilogie in één band), door P. J. Risseeuw.
- GEERT DAMMERS (trilogie in één band), door Aart Romijn.

PAS OP VOOR RABIES!

Naar het Departement van Landbouw in Ottawa mededeelt heerst rabies weer in ernstiger mate. In negen maanden eindigende 31 December 1961, 694 gevallen waren gerapporteerd, waarvan alleen in Ontario 500 gevallen.

Ofschoon het hier meest klein wild betrof, waren toch 199 stuks vee, 56 honden en 35 katten geïnfecteerd. Gedurende de eerste 18 dagen van Januari 1962 werden 120 nieuwe gevallen gerapporteerd, waarvan 103 in Ontario.

Het Departement dringt er op aan huisdieren niet los te laten lopen en onmiddellijk aangifte van gevallen of vermeende gevallen te doen.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam

Post-adres

Aangebracht door:

Naam

Post-adres

Aanbrengpremie:

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $ 4.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:
Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

Naam

Post-adres

OUD ADRES: